

НАРОДНОЈ СКУПШТИНИ

Председнику Народне скупштине

Генералном секретару у ПДФу с молбом да овај
документ проследи сваком народном посланику,

Трг Николе Пашића бр. 13, 11000 Београд

sekretar@parlament.rs

ДОДАТАК 6/2

НАРОДНОЈ СКУПШТИНИ
Председнику Народне скупштине
Генералном секретару у ПДФУ с молбом да овај
документ проследи сваком народном посланику,
Трг Николе Пашића бр. 13, 11000 Београд
sekretar@parlament.rs

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
БЕОГРАД

ПРИМЉЕНО: 27.05.2022

Орг. јед.	Број	Прилог	Вредност

X3

ПРЕКО ИНТЕРНЕТА СЕ ДОСТАВЉА:

ДРЖАВЉАНИМА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, МЕДИИМА И ПОЛИТИЧКИМ ОРГАНИЗАЦИЈАМА

ПРЕДСЕДНИКУ РЕПУБЛИКЕ господину Александру ВУЧИЋУ,
Андрићев венац 1, 11000 Београд
predstavkegradjana@predsednik.rs

РЕПУБЛИЧКОЈ ИЗБОРНОЈ КОМИСИЈИ
Краља Милана 14
11000 Београд
rik@parlament.rs, izbori@parlament.rs

УПРАВНОМ СУДУ
Немањина 9
11000 Београд
predsednik@up.sud.rs, kabinet@up.sud.rs, portparol@up.sud.rs

УСТАВНОМ СУДУ УЗ ОБЕ УСТАВНЕ ЖАЛБЕ ОД 24.03.2022. г.
Председници госпођи Снежани МАРКОВИЋ, дипл. правници,
Булевар краља Александра 15, 11000 БЕОГРАД
kabinet.predsednika@ustavni.sud.rs,

МИНИСТАРСТВУ УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА
Министру господину Александру ВУЛИНУ
info@mup.gov.rs

ВОЈСЦИ СРБИЈЕ
ГЕНЕРАЛШТАБУ ВОЈСКЕ СРБИЈЕ
НАЧЕЛНИКУ ГЕНЕРАЛШТАБА ВОЈСКЕ СРБИЈЕ генерал потпуковнику Милану МОЈСИЛОВИЋУ,
vojska.srbije@mod.gov.rs

СРПСКОЈ ПРАВОСЛАВНОЈ ЦРКВИ
Светом Архијерејском Сабору и Светом Архијерејском Синоду, kp@spc.rs, info@spc.rs,
Рашко-Призренској епархији у егзилу, uredniksrbinakup@gmail.com,

Њ.К.В. ЈУГОСЛОВЕНСКОМ ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКУ И ПРЕТЕНДЕНТУ НА КРУНУ, ПРЕСТО И ТРОН
СРБИЈЕ господину Александру Петра КАРАЂОРЂЕВИЋУ, pr@dvor.rs,

**Предмет: НАРОДНА СКУПШТИНА НЕ МОЖЕ АЛЕКСАНДРА ВУЧИЋА ДА ПРОГЛАСИ
ЗА ПРЕДСЕДНИКА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ У СКЛАДУ С УСТАВОМ**

Сва даље наведена документа су јавно изложена на ипостору „СРБИЈА НАРОДНА ДРЖАВА“:
<https://www.srbijanarodnadrzava.com> .

ПРЕКО ИНТЕРНЕТА СЕ ДОСТАВЉА:

ДРЖАВЉАНИМА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, МЕДИИМА И ПОЛИТИЧКИМ ОРГАНИЗАЦИЈАМА

ПРЕДСЕДНИКУ РЕПУБЛИКЕ господину Александру ВУЧИЋУ,
Андрићев венац 1, 11000 Београд
predstavkegradjana@predsednik.rs

РЕПУБЛИЧКОЈ ИЗБОРНОЈ КОМИСИЈИ
Краља Милана 14
11000 Београд
rik@parlament.rs, izbori@parlament.rs

УПРАВНОМ СУДУ
Немањина 9
11000 Београд
predsednik@up.sud.rs, kabinet@up.sud.rs, portparol@up.sud.rs

УСТАВНОМ СУДУ УЗ ОБЕ УСТАВНЕ ЖАЛБЕ ОД 24.03.2022. г.
Председници госпођи Снежани МАРКОВИЋ, дипл. правници,
Булевар краља Александра 15, 11000 БЕОГРАД
kabinet.predsedinika@ustavni.sud.rs,

МИНИСТАРСТВУ УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА
Министру господину Александру ВУЛИНУ
info@mup.gov.rs

ВОЈСЦИ СРБИЈЕ
ГЕНЕРАЛШТАБУ ВОЈСКЕ СРБИЈЕ
НАЧЕЛНИКУ ГЕНЕРАЛШТАБА ВОЈСКЕ СРБИЈЕ генерал потпуковнику Милану МОЈСИЛОВИЋУ,
vojska.srbije@mod.gov.rs

СРПСКОЈ ПРАВОСЛАВНОЈ ЦРКВИ
Светом Архијерејском Сабору и Светом Архијерејском Синоду, kp@spc.rs, info@spc.rs,
Рашко-Призренској епархији у егзилу, uredniksrbinookup@gmail.com,

Њ.К.В. ЈУГОСЛОВЕНСКОМ ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКУ И ПРЕТЕНДЕНТУ НА КРУНУ, ПРЕСТО И ТРОН
СРБИЈЕ господину Александру Петра КАРАЂОРЂЕВИЋУ, pr@dvor.rs,

**Предмет: НАРОДНА СКУПШТИНА НЕ МОЖЕ АЛЕКСАНДРА ВУЧИЋА ДА ПРОГЛАСИ
ЗА ПРЕДСЕДНИКА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ У СКЛАДУ С УСТАВОМ**

Сва даље наведена документа су јавно изложена на ипростору „СРБИЈА НАРОДНА ДРЖАВА“:
<https://www.srbijanarodnadrzava.com> .

Поштовани председниче Народне скупштине,
поштоване све народне посланице и поштовани сви народни посланици

Подносимо **Захтев Народној скупштини** с листама, у оригиналу само Народној скупштини (Додатак 1), њених потписника својеручно и добровољно потписаних 278 бирача Републике Србије:

„Републичка изборна комисија је неосновано одбила Приговор 10 грађана на њено Решење да Александра ВУЧИЋА прихвати за кандидата за председника Републике, сакрила оба акта и од потписника Приговора и од народа. Трочлано судско Веће Управног суда је донело неосновано и неправедно решење да се жалба на решења Републичке изборне комисије одбија (Додатак 1). Ради уставног мирнодопског очувања наше државе и народа, територије, слободе и права грађана Републике Србије, ради остваривања демократије, социјалне правде и владавине права у њој и решавања настале унутрашње ситуације изазване првенствено противуставним делима, неиспуњавањем уставних дужности председника Републике, све дубљим и снажнијим одбацивањима председничке заклетве (4. став члана 114 Устава) Александра ВУЧИЋА, о чему су докази које је лично давао, дао и даје сам Александар ВУЧИЋ, поднети Народној скупштини у документу (03 Број 07-1230/21-4 од 11.04.2022.г) и Уставном суду (Уж 3173/2022 од 11.04.2022. г.) под насловом «Александар ВУЧИЋ нити је могао да буде кандидат за председника Републике Србије нити може да буде њен Председник», који је објављен и може да се преузме на: <https://www.srbijanarodnadrzava.com>, на основу обе одредбе другог става Преамбуле, чланова 1-6, 8, 18-21, 23 - 26, 32, 36, 39, 43, 46, 51-53, 56, 59, 61-65, 97-99, 109 111, 112, 114,115, 118, 122, 124, 182, 194 и 200 Устава, ми, добровољно потписани (241+7+3= 251) држављани Републике Србије с бирачким правом, подносимо НАРОДНОЈ СКУПШТИНИ

ЗАХТЕВ ДА НАРОДНА СКУПШТИНА:

- 1. прогласи да је Александар ВУЧИЋ доказивао, доказао и доказује да нема пословну способност за председника Републике Србије у складу с Уставом,*
- 2. прогласи да Александар Вучић не може да положи верну, одану, искрену, истиниту, веродостојну заклетву председника Републике према 4. ставу члана 114 Устава,*
- 3. прогласи да Александар Вучић није могао да буде кандидат за председника Републике на овогодишњим изборима нити може да буде њен Председник,*
- 4. поништи изборе за председника Републике одржане 03.04.2022.г.,*
- 5. донесе нови Закон о избору председника Републике у складу с Уставом тако да је за председника Републике изабрано лице које је у првом кругу добило гласове више од 50% бирача од укупног броја бирача (члан 111 Устава). Ако нико не испуни тај услов, избори се понављају у року од 70 дана од одржавања првог изборног круга по истом критеријуму. На њима не могу да буду кандидати за председника Републике они који су били кандидати у првом кругу. Кандидат који је добио највише гласова од свих кандидата из оба круга је изабран за председника Републике. До избора новог председника Републике њега замењује председник Народне скупштине (члан 120 Устава). Народна скупштина га у року од 15 дана проглашава за председника Републике (члан 120 Устава),*
- 6. донесе нови закон о избору народних посланика (и одборника) у складу с Уставом тако да свака општина и свако место/град од 40.000 до 200.000 становника имају по једног свог представника, да Нови Сад и Ниш имају по два представника и Београд да има 7 својих представника у својству народних посланика у Народној*

скупштине. Да се укину цензус и изборне листе, да се гласа за човека а не за папир –изборну листу, да су сви бирачи и кандидати једнаки пред Уставом и законом, да се укине дискриминација заснована на националној основи; да се процеси одвијања сваког гласања спроводе јавно, пред народом, а само гласање сваког бирача да је тајно, да се бирачки спискови јавно потписују и јавно објављују на сваком бирачком месту по обављеном гласању, да се један оригиналан бирачки списак с резултатима гласања, у коме ће поред имена сваког бирача писати ДА (гласао је) или НЕ (није гласао), јавно објави, задржи и чува на том бирачком месту, а други оригинални примерак достави Републичкој изборној комисији и она ће их јавно објавити. Ово важи такође и за спровођење избора за председника Републике и за одборнике; да закон утврди да је неизвршавање заклетве народног представника (народног посланика, председника Републике, члана Владе, судије и државног јавног тужиоца) превара и тешко кривично дело против народа и државе кажњиво строгим затвором од 5 година до 40 година без права на помиловање. прогласи (на основу члана 194 Устава) неважећим нови Закон о референдуму и народној иницијативи, поништи лажни референдум од 16. и 23. јануара 2022. г. и, до доношења новог, на снази је претходан Закон о референдуму и народној иницијативи, а да нови Закон о референдуму и народној иницијативи утврди да је предлог изнет на референдум усвојен само ако је за њега гласало најмање више од 50% бирача од укупног броја бирача.“

СУВЕРЕНОСТ

Грађани Републике Србије су извор и носилац њене суверености коју врше референдумом, народном иницијативом и преко својих слободно изабраних представника. Ниједан државни орган, политичка организација, група грађана или појединац не може да присвоји сувереност од грађана нити да успостави власт мимо слободно изражене воље грађана (члан 2 Устава). Изабрани представници имају легитимитет под условом да извршавају своју заклетву.

Владавина права је темељ и Устава и Републике Србије (члан 1 и први став члана 3 Устава). Она се остварује слободним и непосредним изборима, уставним јемствима људских и мањинских права, поделом власти, независном судском влашћу и повиновањем власти Уставу и закону (став 2 члана 3 Устава). Противуставно деловање државног органа руши владавину права, Устав и државу.

Грађани нису пренели своју сувереност својим представницима. Пренели су само вршење своје суверености директно народним посланицима (чланови 2, 100 и 110 Устава и члан 4 Закона о избору народних посланика) и председнику Републике (чланови 2, 114 и 121 Устава и члан 1 Закона о избору председника Републике) под условом да извршавају своје заклетве (члан 17 Закона о Народној скупштини и члан 114 Устава, следствено). Преко њих су извршавање своје суверености пренели члановима Владе и судијама. Када их они не извршавају онда грађани имају право и обавезу да директно врше своју сувереност (чланови 1-3 Устава).

Од овог сазива Народне скупштине се наглашено захтева поштовање и спровођење Устава да не би Народна скупштина поновила и наставила саботирање Устава и опструкцију његове примене на законе и опште акте.

ИЗВРШАВАЊЕ ДУЖНОСТИ И ОБАВЕЗА НАРОДНОГ ПОСЛАНИКА И НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ

ПОШТОВАЊЕ ЗАКЛЕТВЕ

Устав у својим члановима 4, 98, 99 и 118 утврђује надлежност народног посланика и Народне скупштине. Народна скупштина је надлежна и обавезна да покрене и спроведе поступак избора председника Републике у складу с Уставом (последњи став члана 99 Устава, други, трећи и четврти став члана 114 Устава) и да оцени рад, деловања и акта председника Републике са становишта поштовања и одбране Устава (трећи став члана 4, четврти став члана 114 и први став члана 118 Устава).

Заклетва народног посланика је морално, материјално и правно обавезујућа изјава коју је свако од 250 изабраних народних посланика јавно усмено положио и потписао у Народној скупштини, да би испунио последњи уставни и законски услов да стекне легитимитет народног посланика, да легитимно извршава функцију и дужности, да користи права и привилегије, народног посланика. То проистиче из члана 110 Устава и члана 17 Закона о Народној скупштини:

О Народној скупштини се доноси закон.

Члан 110 Устава

Након доношења одлуке о потврђивању мандата народни посланици полажу заклетву чији текст гласи:

"Заклињем се да ћу дужност народног посланика обављати предано, поштено, савесно и верно Уставу, бранити људска и мањинска права и грађанске слободе и по најбољем знању и умећу служити грађанима Србије, истини и правди!"

Члан 17 Закона о Народној скупштини

Заклетва народног посланика утврђује дужности и обавезе народног посланика према ономе ко га је изабрао и коме је положио заклетву. Народне посланике су предложили носиоци изборних листи, бирачи који су својим потписима подржали те листе, а изабрали су их бирачи.

Извршење заклетве, тј. обавеза и дужности, народног посланика не зависи ни од броја потписника овог акта ни од броја потписника Захтева Народној скупштини.

Коме су народни посланици положили заклетву?

Ако изабрани народни посланик сматра да је положио заклетву носиоцу изборне листе на којој је било име тог изабраног народног посланика онда је тај народни посланик представник носиоца изборне листе и нити је представник народа нити је народни посланик (члан 2 Устава). У том случају изабрани народни посланик није стекао легитимитет народног посланика. Тада је узурпатор (бесправни вршилац) функције, дужности, положаја, права и привилегија народног посланика.

Ако схвата да је заклетву положио онима који су гласали за изборну листу на којој је било његово/њено име и преко те листе изабран за народног посланика онда је тај народни посланик одговоран грађанима Републике Србије и њима је положио заклетву народног посланика. Њеним полагањем је легитимно испунио све законске, (али не и уставне!), услове и био проглашен за народног посланика. Уставне услове није испунио. Учествовао је на противуставним изборима!

Неиспуњавањем обавеза и дужности преузетих под заклетвом народни посланик крши, гази, одбацује своју заклетву. Губи легитимитет народног посланика. Престаје да буде народни посланик. И тада постаје узурпатор функције, дужности, положаја, права и привилегија народног посланика. Неки народни посланици претходних сазива Народне скупштине су јавно говорили да заклетва народног посланика има само симболичан значај и да је њено полагање само формално задовољавање процедуре! Тврде погрешно да њено непоштовање не повлачи одговорност.

Неизвршавање обавеза и дужности прихваћених заклетвом народног посланика јесте несавесно вршење функције, обавеза и дужности народног посланика. То је кривично дело (члан 361 Кривичног законика). За то одговара сваки народни посланик лично. Имунитет народног посланика не ослобађа народног посланика обавезе да извршава своју заклетву.

Све што важи за народног посланика и заклетву народног посланика исто тако важи и за председника Републике и његову председничку заклетву, за члана Владе и заклетву члана Владе, за судију и судијску заклетву.

ВАШЕ ПОШТОВАЊЕ УСТАВА И ЊЕГОВО СПРОВОЂЕЊЕ КРОЗ ЗАКОНЕ

Члан 194 Устава јасно изричито утврђује да сваки закон мора да буде у складу с Уставом. Изборне листе су супротне ставу 1 члана 2 Устава да грађани своју сувереност врше референдумом, народном иницијативом и преко слободно изабраних својих представника, а не преко изборних листи. Изборне листе су противуставне. Ви сте сви прихватили да будете бирани као кандидати изборних листи. Ви, који сте изабрани као представници изборне листе, у чијем називу је име председника Републике Александра Вучића, сте прихватили да подржавате његово деловање супротно члановима 6 и 115 Устава. Осим тога, сви сте прихватили да будете бирани и изабрани по противуставном Закону о избору народних посланика. Тај Закон такође озакоњује, поред противуствних изборних листи, неједнакост грађана пред Уставом и законом, крађу гласова бирача и посланичких мандата увођењем противуставне институције цензуса, кривотворење, фалсификовање, изборног резултата, дискриминацију по националној припадности. Прихватили сте да учествујете у противуставним изборима. *После тога сте положили заклетву народног посланика. Сада сте пред избором: или да почнете да поштујете и спроводите Устав, што ћете потврдити прихватањем и спровођењем поднетог Вам Захтева, или ћете га одбити и коначно се определити за узурпаторство дужности, функције, положаја, права и привилегија народног посланика. Народ тада треба да преузме да директно врши своју сувереност ради спасавања себе, своје државе, своје слободе,...*

АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ НЕ МОЖЕ ДА БУДЕ ПРЕДСЕДНИК РЕПУБЛИКЕ У СКЛАДУ С УСТАВОМ

Александар ВУЧИЋ није могао да буде ни кандидат за председника Републике Србије нити може да буде њен Председник. Документ Уж 3173/2022 је био примљен у Народној скупштини 11.04.2022. г. Њиме смо о томе обавестили Народну скупштину да смо приморани неоснованим, неправедним и противуставним решењима Републичке изборне комисије и трочланог судског већа Управног суда да се одбратимо народу. Доказе о томе излажемо у даљем тексту почевши од стране 45.

Народна скупштина је дужна:

А) да поступи по Уставу (Преамбула ОДЛУКЕ О ПРОГЛАШЕЊУ УСТАВА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, РС број 27 од 08.11.2006.г., Преамбула Устава, чланови 1 – 4, први став члана 52, члан 98, последњи став члана 99, чланови 111 и 112, став 4 члана 114, чланови 115, 118, 194, 200 и 7 став члана 203 Устава)

и зато

Б) да Александра ВУЧИЋА не прогласи за председника Републике већ да прихвати претходно изложени ЗАХТЕВ Народној скупштини. Он се заснива на следећим чињеницама:

1. Александар ВУЧИЋ је лично јавно, својим противуставним делима и актима и својим неизвршавањима уставних дужности председника Републике, доказивао, доказао и сада доказује да је пословно неспособан да буде председник Републике Србије у складу с Уставом.
2. Александар ВУЧИЋ је лично јавно, својим противуставним делима и актима и својим неизвршавањима уставних дужности и председника Владе и председника Републике, доказивао, доказао и сада доказује да он не може да ступи на дужност председника Републике Србије јер не може да положи веродостојну, верну, истиниту, искрену председничку заклетву која гласи:

"Заклињем се да ћу све своје снаге посветити очувању суверености и целине територије Републике Србије, укључујући и Косово и Метохију као њен саставни део, као и остваривању људских и мањинских права и слобода, поштовању и одбрани Устава и закона, очувању мира и благостања свих грађана Републике Србије и да ћу савесно и одговорно испуњавати све своје дужности."

4. став члана 114 Устава

3. Александар ВУЧИЋ је сам себи дозволио да противуставно буде и председник Републике и председник политичке странке.
4. Александар ВУЧИЋ је руководио противуставним суспендовањем Народне скупштине.
5. Александар ВУЧИЋ је потпуно подчинио Народну скупштину себи.
6. Александар ВУЧИЋ је спровео усвајање и прогласио противуставни Закон о референдуму и народној иницијативи, по њему спровео лажни референдум и некомпетентно, али лажно, објавио да се народ изјаснио за промену Устава.
7. Председник Републике Александар ВУЧИЋ је добровољно дао сагласност да изборне листе носе његово име.
8. Изградио је противуставан систем којим Србију и Србе у њему држи заробљене (у „Вучићевој ћоравој кутији“).
9. Прогласио је нови противуставни Закон о избору председника Републике месец дана пре објављивања избора за председника Републике, који је неприменљив.
10. Александар ВУЧИЋ нити је изражавао нити може да изражава државно јединство.
11. Цео процес кандидовања и избора Александра ВУЧИЋА је неправедно и противуставно спроведен с предодређењем да он буде поново председник Републике Србије (страница 45).
12. Председник Републике Александар ВУЧИЋ, на основу нелегитимног резултата Републичке изборне комисије, проглашава себе за новог председника Републике и захваљује Србији на великим паноима упркос чињеници да 4.277.393 бирача од укупно 6.502.307 свих бирача, тј. 65,78% бирача од укупног броја бирача, није гласало да он буде председник Републике. Он настоји да убеди народ да је већина бирача гласала да он буде председник Републике!

13. Председник Републике Александар ВУЧИЋ је објавио да је спреман да буде проглашен за новог председника Републике 31. маја ове године. То је његов доказ да не може да схвати и/или прихвати да је пословно неспособан да буде председник Републике у складу с Уставом.

ДОКАЗИ НАВЕДЕНИХ ТВРЂЕЊА

ЛИЧНИ ДОКАЗИ САМОГ АЛЕКСАНДРА ВУЧИЋА ЗА ТВРЂЕЊА ПОД 1. И 2.

1. Лични докази самог Александра ВУЧИЋА да је он пословно неспособан да буде председник Републике у складу с Уставом

1.0 Прихватање по сваку цену кандидатуре Александра ВУЧИЋА да врши руководећу државну функцију

Противуставна деловања председника Републике Александра ВУЧИЋА представљају непрекидност његових противуставних деловања док је био (први пот)председник Владе. Она се прво излажу да би се то сагледало као његов метод неизвршавања највиших државних функција по Уставу и да он нема пословну способност да буде председник Републике у складу с Уставом.

Народној скупштини су у следећим документима били пружени докази да Александар ВУЧИЋ не може да испуни услов да буде ни кандидат ни да буде проглашен за председника Републике: 07-1765/17 од 06.03.2017., 07-1765/17 од 03.04.2017., 07-1765/17 од 18.04.2017., 07-1765/17 од 24.05.2017., 07-1765/17 од 31.05.2017. г. Такође су Народној скупштини излагани докази противуставних дела и неиспуњавања председничких обавеза председника Републике Александра ВУЧИЋА: 07-1765/17 од 16.06.2017., 07-1765/17 од 17.10.2017., 07-1765/17 од 03.11.2017., 07-1765/17 од 13.07.2018., 07-1765/17 од 15.08.2018., 07-1765/17 од 17.09.2018., 07-1765/17 од 22.05.2019., 07-1765/17 од 24.05.2019., 07-1765/17 од 06.06.2019., 07-1765/17 од 03.08.2020. године и у Народној иницијативи од 26.11.2020. г. (који је јавно изложен на иппростору Иницијативног одбора Народне иницијативе: <https://www.srbijanarodnadrzava.com>). Та документа су достављана Александру ВУЧИЋУ истовремено кад и Народној скупштини.

У тим документима је тражено, на основу датих доказа, од Народне скупштине да Александра ВУЧИЋА разреши положаја, функције и дужности председника Републике. Није то учинила. Створила се садашња ситуација. Јединствена, по вишеструкој окупацији, у историји Србског/Србског/српског народа: по противуставној домаћој окупацији, која ескалира под руководством Александра ВУЧИЋА. И по иностраној окупацији, покренутој од власти германских држава а НАТО вођеној и одржаваној. Она се заснива на одбацивању Устава Републике Србије, Повеље Уједињених нација и Резолуције СБ УН 1244. Она се спроводи као : државна, политичка, територијална, национална, културна, финансијско-економска, верска и војна окупација започета прихватањем противуставних међународних аката од 03.06.1999.г. На њима су засновани, такође противуставни акти: у целости Кумановски споразум (09.06.1999. г.) и делимично Резолуција СБ УН 1244 (10.06.1999.г.). Делимично, јер није признала пун суверенитет Републике Србије на целој њеној територији која укључује и њене границе. Тада је Александар ВУЧИЋ био министар за информисање. О свему је несумњиво био добро обавештен.

Уставном суду су били подношени докази противуставних дела: 25.02.2014.г. у документу „Забрана рада Демократској странци, Социјалистичкој партији Србије и Српској напредној странци“, Уставна жалба од 14.03.2017. г. на Пресуду Управног суда 22. Уж. 8/17 од 09.03.2017. г., „иницијатива за покретање поступка за

оцену уставности и законитости инаугурисања и деловања председника Републике Александра ВУЧИЋА“ 16.06.2017. г. /1/, „Нови разлози за иницијативу /1/ за покретање поступка за оцену уставности и законитости инаугурисања и деловања председника Републике Александра ВУЧИЋА“ од 17.10.2017. г., „ На основу чланова 1, 2, 3 Устава, 3. става члана 168, 2. и 3. става члана 4, 1. става члана 166, последњег става члана 167 и 2. става члана 168 Устава и 2. става Закона о Уставном суду следи да је право, обавеза и надлежност Уставног суда да у складу с Уставом оцени уставност и законитост инаугурисања и деловања председника Републике Александра ВУЧИЋА“ од 02.02.2018.г. , „Иницијатива да Уставни суд изврши контролу и да оцени уставност и законитост рада председника Републике Србије Александра ВУЧИЋА, дипл. правника“ од 13.07.2018. г. , „Иницијатива Уставном суду да Уставни суд покрене и спроведе контролу и оцени уставност и законитост рада председника Републике Србије Александра ВУЧИЋА“ од 02.07.2019. г. , „Петиција „Ваш избор: неспособност и/или спасавање и/или намера“. Иницијатива Уставном суду да оцени уставност рада и аката председника Републике Александра ВУЧИЋА“ од 15.09.2020. г. Та документа су достављана Александру ВУЧИЋУ истовремено кад и Уставном суду.

У понедељак 6. марта 2017. године у 14:06, пре истека 24 часа од завршетка одговарајуће седнице Републичке изборне комисије њој је био поднет приговор (02 Број: 013-76/17 од 06.03.2017) на прихватање његове кандидатуре. Она је одбила Решењем (02 Број: 013-76/17 од 07.03.2017). Образложење је било неблаговременост приговора упркос чињеницама да Републичка изборна комисија нити је јавно саопштила време када је одлуку донела нити када истиче рок од 24 сата. То је објавила тек после добијања Приговора! Управни суд и Уставни суд су одбили жалбе на такву одлуку Републичке изборне комисије. Следећа документа су неумољиви доказ тога: Решење (02 Број 013-76/17 од 05.03.2017. године) Републичке изборне комисије донето (без назнаке времена када је донето и без објављивања када истиче рок од 24 сата за пријем приговора) на седници одржаној 05.03.2017 године о проглашењу Александра ВУЧИЋА за кандидата за председника Републике; Приговор (02 Број 013-76/17 од 06.03.2017. године) на то Решење; Решење (02 Број: 013-76/17 од 07.03.2017. године) Републичке изборне комисије којим се Приговор одбацује као неблаговремен; Жалба Управном суду (поднета 07.03. у 20:54 ч.), Налог (22 Уж. 8/2017 од 08.03.2017. године) Управног суда да се доставе оригинали који су Управном суду достављени 08.03.2017. године (у 18:55 ч.); Пресуда Управног суда (22 Уж. 8/17 од 09.03.2017. године) да се Жалба одбија; Уставна жалба (Уж. 2108/2017 Од 14.03. 2017. године) Уставном суду на Пресуду Управног суда и Решење (Број: Уж-2108/2017 од 19.11.2018. године) Уставног суда да се одбацује та Уставна жалба.

То илуструје, показује и доказује да је пре избора било одлучено да Александар ВУЧИЋ мора да буде проглашен за новог председника Републике Србије. По сваку цену! Зашто је он морао да буде председник Републике Србије, чиме је то заслужио, шта је био добро урадио за Републику Србију, за њен конститутивни Сербски/Србски/српски народ? Је ли зато што је било лако да буде уцењен због његових запаљивих бусађијских ратоборних говора крајем 20. века у току противустановног*, војним оружаним дејствима насилничког, растурања СФРЈ (као одговор на смртоносне претње Србима у Хрватској)? Је ли зато што Томислав Николић после претходна два бирања за председника Републике (2008. и 2012.) није имао више уставно право да буде биран за председника Републике (3. став члана 116 Устава)? Је ли зато што је Српска напредна странка имала противустановну привилегију да постане скупштинска странка мимо избора, супротно Уставу, да противустановно влада Србијом? А зашто баш она да нама влада и то противустановно? Је ли зато што је она била и остала спремна за, и извршила, највећу превару у историји Србије и Сербског/Србског/српског народа, за потпуну послушност неограниченој противустановној самовољној владавини Александра ВУЧИЋА? За потпуну посвећеност његовом успешном растурању државе, омаловажавању Срба, уништавању слобода, насилној тајној промени демографског састава Републике Србије, распродаји свега, ... , уништавању морала?

* По члану 1 Устава СФРЈ из 1974. г. право на самоопредељење и право на отцепљење имали су једино народи СФРЈ. То је писало и у уставима свих Југославија и њених република од 1964. г. до краја постојања СФРЈ. Тај Устав нигде та права није дао републикама!

Резиме рада Републичке изборне комисије је следећи (видети доказе од стране 45 надаље):

- А) Републичка изборна комисија је неосновано и противуставно одбила Приговор на њено Решење (02 Број: 013-654/22 од 09.03.2022.г.) да га прихвата за председничког кандидата. Она је Приговор и њено Решење (02 Број: 013-654/22 од 11.03.2022.г.) да га одбија сакрила од његових потписника, од других председничких кандидата, од медиа и од јавности и онемогућавала потписницима Приговора да у року уреде Жалбу Управном суду (Додатак 2).
- Б) Трочлано судско веће Управног суда је неправедано и неодрживо усвојило Решење о одбијању Жалбе на та решења Републичке изборне комисије.

Видети од стране 45 до краја детаљније излагање о решењима Републичке изборне комисије и трочланог судског већа Управног суда донетим у току управо спроведеног изборног процеса.

1.1 Противуставна деловања Александра ВУЧИЋА као (првог пот)председника Владе

Александар ВУЧИЋ, као тадашњи први потпредседник Владе, председник Републике Томислав НИКОЛИЋ, председник Владе Ивица ДАЧИЋ, и Влада у целини, држећи Дом Народне скупштине опкољен великим полицијским снагама и многим полицијским возилима, су приморали, (ауторитетом и моћима положаја и функција које су заузимали и вршили) 175 народних посланика да својим гласовима одлуче да Народна скупштина усвоји Резолуцију о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији, у даљем тексту: **Резолуција**.

Уставни суд је одбио да изврши своју дужност (чланови 166 и 167 Устава) да оцени уставност Резолуције. Он није утврдио њену уставност. Као што није утврдио ни уставност и законитост *Пријаве за учлањење Републике Србије у Европску Унију* нити уставност и законитост *Бриселског споразума*.

Сви су заједно тада извршили државни удар и истовремено потпуно изгубили легитимитет да буду на врховним државним положајима, они, сви 175: тадашњи народни посланици који су изгласали Резолуцију, председник Републике Томислав НИКОЛИЋ, председник Владе Ивица ДАЧИЋ, Александар ВУЧИЋ као први потпредседник Владе и цела Влада. Народна скупштина није прихватила захтев 468 грађана да поништи ту Резолуцију. То право јој је дато у самој Резолуцији. Први следећи сазив Народне скупштине који поштује Устав је био обавезан да је поништи. То до данас није учињено.

Александар ВУЧИЋ је:

- 1) прихватио и прихвата вође УЋК за владајуће органе и руководиоце изабране и постављене мимо Устава Републике Србије и мимо Резолуције СБ УН 1244 за легитимну власт на Косову и Метохији што значи у делу Републике Србије: тиме је деловао супротно Преамбули и члану 182 Устава,
- 2) уништавао сувереност, независност и безбедност Републике Србије супротно Уставу (тачка 1 члана 97 Устава), што је кривично дело (чланови 305 и 314 Кривичног законика),
- 3) на противуставан начин доводио и довео Србију, држављане Републике Србије, посебно Србски народ, у положај подчињености и зависности од шћиптарске власти на Косову и Метохији, што је кривично дело (члан 305 Кривичног законика),

- 4) признавао и прихватао предају Србије на Косову и Метохији, што је кривично дело (члан 306 Кривичног законика),
- 5) узурпирао власт мимо воље народа кршећи Устав (став 2 члана 2 Устава), што је кривично дело (тачка (1) члана 330 Кривичног законика),
- 6) супротно Уставу (став 1 члана 3 Устава) укидао владавину права, која је једна од основа Републике Србије, што је кривично дело (тачка (1) члана 308 Кривичног законика),
- 7) одузео је сувереност од грађана Републике Србије што је забрањено (став 2 члана 2 Устава),
- 8) није се повиновао Уставу и деловао је супротно Уставу (став 2 члана 3 Устава) успостављајући своје самовлашће, што је кривично дело (Тачка (1) члана 330 Кривичног законика),
- 9) рушио је Републику Србију као државу засновану на владавини права, социјалној правди, начелима грађанске демократије, људским и мањинским правима и слободама и припадности европским начелима и вредностима (члан 1 Устава), доводио је Србију у стање подчињености и понизности те деловао супротно Уставу, што је кривично дело (чланови 305 и 314 Кривичног законика)
- 10) на противустан начин је отцепљивао Косово и Метохију од осталог дела Србије, што је кривично дело (члан 307 Кривичног законика),
- 11) рушио је територијалну целовитост Републике Србије супротно Уставу (став 1 члана 8 и тачка 1 члана 97 Устава), што је кривично дело (члан 307 Кривичног законика),
- 12) рушио је територијалну организацију Републике Србије насупрот Уставу (тачка 3 члана 97 Устава), што је кривично дело (члан 307 Кривичног законика),
- 13) мењао је границе Републике Србије супротно Уставу (став 2 члана 8 Устава), што је кривично дело (чланови 307 и 308 Кривичног законика),
- 14) уништавао је људска права и слободе супротно Уставу (чланови 18 – 20, 27 и тачка 2 члана 97 Устава), што је кривично дело (тачка (1) члана 128 Кривичног законика),
- 15) уништавао је људско достојанство (свих држављана Р. Србије који поштују Устав) и тиме кршио Устав (став 1 члана 23 Устава), што је кривично дело (тачка (1) члана 137 Кривичног законика),
- 16) рушио је јединственост правног система Р. Србије противно Уставу (став 1 члана 4 и став 1 члана 194 Устава), што је кривично дело (члан 308 Кривичног законика),
- 17) уништавао је јединственост судске власти у Р. Србији супротно Уставу (став 1 члана 142 Устава), што је кривично дело (члан 308 Кривичног законика),
- 18) укидао је јединственост тржишта, правног положаја привредних субјеката, система обављања појединих привредних и других делатности, робне размене; монетарног, банкарског, девизног и царинског система; пореског система у Р. Србији одбацујући Устав (тачка 6 члана 97 Устава), што је кривично дело (члан 308 Кривичног законика),
- 19) ограничавао је слободу кретања супротно Уставу (члан 39 Устава). То је кривично дело (тачке (1) чланова 132 и 133 Кривичног законика),
- 20) угрожавао је уставно уређење и безбедност Републике Србије у току вршења својих врховних државних дужности, што је кривично дело (чланови 308 и 314 Кривичног законика),

- 21) чинио је групу која врши кривична дела из чланова 305 – 307 Кривичног законика, што је кривично дело (тачка (1) чланова 319 и 320 Кривичног законика),
- 22) самовласно је присвојио право да одлучује о противустановном вођењу народа и државе супротно Уставу (став 2 Члана 2 и став 4 члана 5 Устава), што је кривично дело (тачка (1) члана 330 Кривичног законика),
- 23) преузео је да самовољно води политику Републике Србије супротно члановима 112, 122 и тачки 1 члана 123 Устава,
- 24) користио је своје службене положаје да добија подршку из Европске Уније чиме је себи прибављао користи и привилегије које добија заузимањем врховних државних положаја упркос изгубљеног легитимитета за то, што је кривично дело (тачка (1) члана 359 Кривичног законика),
- 25) несавесно је обављао врховне државне дужности кршењем Устава, што је кривично дело (тачка (1) члана 361 Кривичног законика),
- 26) коришћењем моћи силе која проистиче из врховних државних положаја које је вршио покушавао је да промени уставно уређење Републике Србије, што је кривично дело (члан 308 Кривичног законика),
- 27) прихватио је и насилним путем спроводио Бриселски споразум, који је противустанован и зато је ништаван и неважећи (ставови 2 – 4 члана 194 Устава), чиме силом која проистиче из врховних државних положаја покушава да промени уставно уређење Републике Србије, што је кривично дело (члан 308 Кривичног законика),
- 28) на основу Резолуције и Бриселског споразума, одбацујући Устав, прихватио и подржавао изборе које организује шћиптарска окупацијска власт, а не Република Србија, и вршио присилу над Србима запосленим у државној служби Р. Србије, под претњама, да морају с породицама да учествују на изборима, што су кривична дела (чланови 155, 308, 319, и 359 Кривичног законика),
- 29) укинуо је Привремену Скупштину Косова и Метохије основану на основу Устава Р. Србије (чланови 176, 177, 179, 180, 182 – 185 Устава), што представља предају (капитулацију) државе. То је кривично дело (чланови 155, 306, 308 Кривичног законика).
- 30) Одузео је изборно право држављанима Р. Србије на Косову и Метохији супротно Уставу (чланови 1, 3 и 52 Устава), што је кривично дело (чланови 155, 159 Кривичног законика).
- 31) Насилно их је принудио да учествују на изборима које не организује Р. Србија супротно Уставу (члан 52 Устава) чиме је наносио тешке патње Србима, а да би добио признања из ЕУ, што је кривично дело (тачка (2) члана 137 Кривичног законика).
- 32) Присиљавао је Србе да прихвате шћиптарску окупацијску власт за легитимну. Тиме је прихватио предају Републике Србије и да Србе прогањају из државе Републике Србије супротно Уставу (став 2 члана 38 и Тачка 2 члана 97 Устава), што је кривично дело (чланови 306, 370, 371 и 387 Кривичног законика).
- 33) Није помагао Србима на Косову и Метохији који су подвргнути сталној опасности по живот. То је кривично дело (тачка (1) члана 127 Кривичног законика).
- 34) Приморавао је Србе на Косову и Метохији да се одрекну права човека гарантована Уставом и законом, што је кривично дело (тачка (1) члана 128 Кривичног законика),
- 35) Доводио је Србе у беспомоћан положај опасан по живот супротно Уставу (став 1 члана 34 Устава), који доводи Србе у положај да се принудно исељавају с Косова и Метохије, што је кривично дело (члан 371

Кривичног законика).

36) Довео је Србе у ропски положај или у положај сличан ропском што је забрањено Уставом (став 1 члана 26 Устава), а што доводи до истребљења Срба на Косову и Метохији, што је кривично дело (чланови 370, 371 и 390 Кривичног законика).

37) Присиљавао је Србе да се одрекну привредног, царинског, правног и школског система Републике Србије и да прихвате шћиптарски окупацијски систем, чиме је кршио Устав (члан 18 и тачка 6 члана 97 Устава), што је кривично дело (тачка (1) члана 135 Кривичног законика).

38) Спроводио је дискриминацију над Србима који поштују Устав Републике Србије на Косову и Метохији супротно члану 21 Устава, што је кривично дело (чланови 135 и 137 Кривичног законика).

39) Вређао је држављане Републике Србије који поштују Устав, што је кривично дело (члан 137 и тачка (1) члана 170 Кривичног законика).

То су последице противуставности Резолуције и Бриселског споразума.

- Ивица ДАЧИЋ, председник Владе и министар унутрашњих послова, Александар ВУЧИЋ, као први потпредседник Владе, и сваки други члан Владе, јавно у Народној скупштини, према Члану 16 Закона о Влади, су били положили заклетву која гласи:

Заклињем се на оданост Републици Србији и својом чашћу обавезујем да ћу поштовати Устав и закон и дужност члана Владе вршити савесно, одговорно и предано,

- Александар ВУЧИЋ, као први потпредседник Владе, је изјавио (парафразира се) *да се стиди што припада народу који је извршио злочине*, прећуткујући своја ангажовања деведесетих година и да је од тада на врховним државним или политичким положајима, као да је Србски народ икоме дао право да врши злочине у његово име, чиме је Србски народ изложио јавно порузи, што је супротно Уставу (члан 23 Устава) и кривично дело (чланови 173 и 174 Кривичног законика),

- Александар ВУЧИЋ, као први потпредседник Владе, је био изјавио и јавно обелоданио: *Променићемо Устав*, чиме је потврдио владање мимо слободно изражене воље народа (исказане усвајањем Устава) што је забрањено 2. ставом члана 2 Устава и представља самовлашће што је кривично дело (члан 330 Кривичног законика),

- Томислав НИКОЛИЋ, председник Републике, Ивица ДАЧИЋ, председник Владе и министар унутрашњих послова, и Александар ВУЧИЋ, као први потпредседник Владе и Влада су били организовали церемонијалне прославе на којима су вербално исказивали заслужено поштовање и дивљење родољубивом херојству наших предака и њиховим достигнућима, а која су уништавали својим деловањима. На њих може да се примени став покојног великог србског родољуба и сведока србског страдања под страховладом КПЈ/КПС *Антонија ЂУРИЋА*:

”Поносити се својим прецима а не бити их достојан – чин је вредан само презрења”,

- Предајом власти на Косову и Метохији шћиптарским вођама УЋК стицао је (од оних који на Западу шире лажи о Србима и Србији, демонизују нас, од оних који су наређивали или подржавали неоправдива бомбардовања народа Републике Српске, Србије и Црне Горе) у ЕУ и код ММФ похвале, признања, подршке да буде на власти и да води такву противуставну, противдржавну и противнародну политику, да добија кредите које користи и за плаћање војске, жандармерије и полиције захтевајући од њих неприкосновену послушност (што учини и на смотри Војске Србије 12.09.2020. г.) тако да се не супротстављају растурању Р. Србије и одбацивању дела народа у ропски положај, у практично насилничком одузимању држављанства Р.

Србије свима које подвлачи под противуставну шћиптарску терористичку власт на Косову и Метохији, што ствара утисак суптилне али дубоке и уништавајуће корупције на највишем државном нивоу,

- прихватио је неоправдив став Европске Уније да су Срби геноцидан народ, да су извршили геноцид у Сребреници, да је за то одговорна Република Србија, чиме Србе и Србију излаже јавно порузи (што је кривично дело према ставу 1 члана 173 и члану 174 Кривичног законика) и могућим неоснованим обештећењима, уместо да се бори за међународно ширење истине о Србима и о Републици Србији, и за међународну правду према нама,
- усвојио је противуставан (Уставни суд није утврдио његову сагласност с Уставом) Бриселски споразум, који је резултат владавине Борис ТАДИЋ – др Мирко ЦВЕТКОВИЋ и њеног продубљивања владавином Томислава НИКОЛИЋА – Ивице ДАЧИЋА - Александра ВУЧИЋА уз подршку свих чланова Владе и 175 народних посланика, коме је основа Резолуција Народне скупштине од 13/01/2013, а не Устав и закон, којим је прихватио да се руши целовитост, независност, правни, економски, финансијски, просветни, енергетски, информацијски, тржишни и друштвени систем Р. Србије, којим је унео државну границу у сред Србије и променио њене границе, којим је укинуо грађанска и људска права и слободе Србима, и другима који поштују Р. Србију и њен Устав, на Косову и Метохији, којим их је гурнуо у потлачени, практично ропски, положај, чиме је деловао и делује супротно Уставу (чланови 1 – 3, ставови 3 и 4 члана 5, чланови 8, 18 – 20, 23 -27, 39, 40, 52, став 2 члана 82, став 1 члана 86, члан 89, тачке 1. – 16. члана 97, члан 111, 4. став члана 114, 1. – 3. став члана 194 Устава) и учинио кривична дела (чланови 25, 33, 35, 1. став члана 125, чланови 128, 132, 133, 137, 1. став члана 170, чланови 173, 305, 306, 1. став члана 307, члан 314, тачка (1) члана 330, члан 361, 1. став члана 390 Кривичног законика).

Прихватање Бриселског споразума:

- је против владавине права и социјалне правде, начела грађанске демократије, људских права и слобода, и припадности европским принципима и вредностима кршећи члан 1 Устава,
- је против суверености грађана кршећи члан 2 Устава,
- подређује себи судску власт супротно 2. ставу члана 3 Устава, уместо да судска власт обезбеди да се законодавна и извршна власт повинују Уставу и закону према тој истој одредби Устава,
- је против суверенитета Републике Србије који је утврђен Преамбулом, 1. ставом члана 2 и тачком 1. члана 97 Устава и признат над Косовом и Метохијом Резолуцијом УН 1244 (која је саставни део правног система Републике Србије према 2. ставу члана 16 и 4. ставу члана 194 Устава),
- је против јединствености и недељивости територије Републике Србије делујући супротно Преамбули, 1. ставу члана 8 и тачки 1. члана 97 Устава,
- је против озбебеђивања неповредивости границе Републике Србије са стране Косова и Метохије према Македонији, Албанији и Црној гори делујући супротно 2. ставу члана 8 Устава,
- онемогућује судској власти да контролише (према члану 4 Устава) законодавну власт (Народну скупштину према члану 98 Устава) и извршну власт (Председника Републике према председничкој заклетви у члану 114 Устава, и Владу према члану 122 Устава),
- спречава да се остварује заштита људских права и слобода гарантована члановима Устава: 18, 19, 21, 25 до 27, и тачком 2 члана 97,
- спречава да се остварује заштита људског достојанства и слободног развоја личности гарантована чланом 23 Устава,

- спречава да се остварује заштита људског живота гарантована 1. ставом члана 24 Устава,
- спречава да се остварује заштита слободе кретања и настањивања гарантована чланом 39 Устава,
- спречава да се остварује заштита неповредивости стана гарантована чланом 40 Устава,
- спречава да се остварује заштита слободе мисли, савести и вероисповести гарантована чланом 43 Устава,
- спречава да се остварује заштита права на слободне изборе гарантована чланом 52 Устава,
- спречава да се остварује заштита права на имовину гарантована чланом 58 Устава,
- спречава да се остварује заштита права наслеђивања гарантована чланом 59 Устава,
- спречава да се остварује заштита права детета гарантована чланом 64 Устава,
- спречава да се остварује заштита права на здравствену заштиту гарантована чланом 68 Устава,
- спречава да се остварује заштита права на образовање гарантована чланом 71 Устава,
- спречава да се остварује заштита аутономије универзитета гарантована чланом 72 Устава,
- спречава да се остварује заштита научног и уметничког стварања гарантована чланом 73 Устава,
- спречава да се остварује заштита животне средине гарантована чланом 74 Устава,

све на Косову и Метохији.

Александар ВУЧИЋ је учествовао у стварању Бриселског споразума као (први пот)председник Владе.

Ово су делимични докази да Александар ВУЧИЋ нема пословну способност да највише државне функције извршава у складу с Уставом и да није могао да положи верну, веродостојну, истиниту, искрену председничку заклетву према члану 114 Устава.

1.2 Противуставна деловања Александра ВУЧИЋА као председника Републике

1.2.1 Противуставно инаугурисање Александра ВУЧИЋА за председника Републике

Својим противуставним деловањима као (први пот)председник Владе Александар ВУЧИЋ је одбацио своју заклетву члана Владе, изгубио легитимитет да обавља послове (пот)председника Владе. Он је показао тада своју неспособност да врши врховну државну функцију по Уставу. Зато он није испуњавао законски услов да буде кандидат за председника Републике (члан 2 тадашњег *Закона о избору председника Републике*). Зато он није могао ни да положи истиниту, одану, веродостојну председничку заклетву. Народна скупштина је била на време упозорена на то (Документи поднети Народној скупштини: 02 Број 013-76/17 од 06.03.2017., 03 Број 07-1765/17 од 03.04.2017., 03 Број 07-1765/17 од 18.04.2017., Број 07-1765/17 од 05.05.2017., 01 Број 07-1765/17 од 31.05.2017.). Он је својим деловањима показао и потврдио пословну неспособност да буде председник Републике у складу с Уставом.

Да би се спречила било каква сумња у оданост, верност, искреност, веродостојност, истинитост, његове председничке заклетве, положио ју је народу на Уставу као сви дотадашњи председници Републике али и Српској православној цркви и Богу на Мирослављевом јеванђељу:

"Заклињем се да ћу све своје снаге посветити очувању суверености и целине територије Републике Србије, укључујући и Косово и Метохију као њен саставни део, као и остваривању људских и мањинских права и слобода, поштовању и одбрани Устава и закона, очувању мира и благостања свих грађана Републике Србије и да ћу савесно и одговорно испуњавати све своје дужности".

Положио је заклетву јавно усмено и писмено 31. маја 2017. године у Дому Народне скупштине, чиме је формално званично стекао легитимитет да буде председник Републике Србије. Почео му је петогодишњи мандат председника Републике Србије. Он истиче 30.05.2022. г.

1.2.2 Прво ВУЧИЋЕВО одбацавање председничке заклетве и противуставно деловање у својству председника Републике

Цитат из ВУЧИЋЕВЕ инаугуралне беседе (цео текст је на <http://www.predsednik.rs/predsednik/inauguracija>):

«Зато **хоћу и да отворимо унутрашњи дијалог по питању Косова и Метохија**, уз све наше разлике, без предрасуда, **а поштујући Устав наше земље**. Морам да будемо отворени, **да се ослободимо митског приступа**, али и олаког давања онога на шта имамо свако право. Наш унутрашњи дијалог, по том питању, можда је и важнији од оног којег треба да водимо са Албанцима.»

Он је био обавезан као председник Владе да руководи Владом да она испуни уставни задатак: да Народној скупштини предложи посебан закон о суштинској аутономији Аутономне покрајине Републике Србије Косово и Метохија (2. став члана 182 Устава). Он то није урадио, већ је учинио супротно у својој председничкој беседи.

Александар ВУЧИЋ је Косово и Метохију третирао као проблем који постоји супротно Преамбули да је Косово и Метохија историјски недељив део Србије, да су сви државни органи уставно обавезни да заступају и штите државне интересе Србије на Косову и Метохији; супротно члановима 1-3, 8, 59, 89, 112, 114 и 182 Устава и супротно Резолуцији СБ УН 1244; супротно историјској истини да је то србска земља. Отворио је дијалог о територији Републике Србије, која је јединствена и целовита (1. став члана 8 Устава), и о њеној граници која је неповредива (2. став члана 8 Устава). Вишеструко је прекршио Устав. Погазио је и одбацио своју председничку заклетву. Изгубио је легитимитет председника Републике. Од тада, својим неправним задржавањем на положају, неправним извршавањем функције и дужности, председника Републике постао је њихов узурпатор.

Отворио је „унутрашњи дијалог“ да би задовољио захтеве страних Влада и шћиптарских окупатора, а све у име насилног, без народне референдумске сагласности, учлањавања Републике Србије у Европску Унију, и у име очувања насилног окупаторског „мира“ у „региону“. Одмах је почео да извршава дужности и функције председника Републике супротно Уставу: супротно Преамбули, члановима 1 – 3, 6, члану 111, 112, 4. ставу члана 114, члану 115, 2. ставу члана 182 Устава и супротно Резолуцији СБ УН 1244 да би доказао да није више ратоборац и запаљиви бусађија из деведесетих година 20. века (који не поштује Устав и који се тада подсмевао онима који су се залагали за мирнодопско решавање унутрашње ситуације у СФРЈ на основу њеног Устава). Настојао је да се не разматрају и да се забораве његова запаљујућа, ватрена, бусађијска иступања из тог доба

која су непријатељима наше државе и народа служила као аргумент за неосновано демонизовање Србије и Срба, и за правдање неоправданих санкција и бомбардовања 1995. и 1999:

<https://www.youtube.com/watch?v=Ft9oAbjUi4E>, <https://www.youtube.com/watch?v=ReVwofRQVPY>,
<https://www.youtube.com/watch?v=KmcKn219nZM>, <https://www.youtube.com/watch?v=d2PW7LiZuQo>,
<https://www.jutarnji.hr/vijesti/svijet/video-ovako-je-pricao-mladi-radikal-vucic-prije-dvadeset-godina-ubijte-jednog-srbina-mi-cemo-stotinu-muslimana/280252/>

Као председник Владе је ишао у САД да се извини Уилијаму Билу Клинтону, ранијем председнику САД, за та своја запаљујућа, бусађијска, иступања. Није сматрао да је прво требало да тражи да су извини Србији и да тражи опроштај од Србског народа и свих држављана Републике Србије нити показује да сада сматра да треба. Уместо тога он је понижавао Србе својим изјавама о Србском народу. За то је добијао похвале, честитке и подршку од наших непријатеља. При томе нас је убеђивао да то чини зато што хоће истину да нам каже у очи. Зашто онда није изнео и не износи истину о себи да млађе генерације знају њу?

Он је тражио од Србског/Србског/српског народа да се одрекне народног предања и памћења, да заборави прошлост, а када не може другачије да брани своја противуставна дела он се позивао и сада се позива на прошла противуставна дела својих претходника. За њих је знао пре доласка на власт 2012. године. Обећавао је да ће то зауставити. Нико у историји нашег народа га није тако преварио као Александар ВУЧИЋ.

Све време од постављења за првог потпредседника Владе 2012. године до данас Александар ВУЧИЋ свим начинима и средствима (да не би био присиљен као Слободан Милошевић и други Срби, или да не би добровољно као професор др Војислав Шешељ, ишао у Хаг да брани своје ставове и та своја иступања, као што су они чинили) настоји да докаже да се променио (те зато захтева од целог Србског народа да се променимо, а не каже у кога да се претворимо: у Сакате Србе - Сакабе? Србију у Сакату Србију –Сакабију?).

Александар ВУЧИЋ је потпуно подредио извршавање врховних државних функција и дужности доказивању да је постао миротворац по сваку цену и на сваки начин. Зато је у Немачкој Ангели МЕРКЕЛ обећао да ће Србија да изврши све што се од Србије буде тражило. Он се не само извињавао Уилијаму Билу КЛИНТОНУ, једном од ствараоца лажи о Србима и Србији, вођи демонизовања Срба и Србије и НАТО агресије на Србију 1990., а све то да не би био позван у Хаг, да би доказао своју промену и био прихваћен од страних власти да влада самовољно Србијом испуњавајући њихове захтеве ради чега му је Тони БЛЕР био саветник у Влади Србије иако је и он један од србомрзаца и покретача рата против Србије и Црне горе 1999.г. Све то делујући супротно Уставу и својој председничкој заклетви.

Зар то није довољно да се закључи да Александар ВУЧИЋ нема пословну способност да буде председник Републике Србије у складу с Уставом?

1.2.3 Остала противуставна и кривична дела Александра ВУЧИЋА као председника Републике Србије

Александар ВУЧИЋ, као председник Републике, не само да спроводи већ је основни носилац остваривања даље наведених противуставних одредби следећих противуставних политичких или правнополитичких аката (по оцени Уставног суда):

1. *Противуставна, неважећа и ништавна на основу члана 194 Устава, пријава председника Републике Бориса Тадића и председника Владе др Мирка Цветковића за учлањење Републике Србије у Европску Унију. Уставни суд није утврдио њену уставност.*
2. *Противуставна, неважећа и ништавна на основу члана 194 Устава, Резолуција Народне скупштине Републике Србије (у даљем тексту: Резолуција) о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији од 13.01.2013. Уставни суд није утврдио њену уставност.*

3. *Противуставни, неважећи и ништавни на основу чланова 16 и 194 Устава, Бриселски споразум. „Службени гласник“, бр. 13 од 2. фебруара 2015. године, стране 9 – 23 – 27 – 30 – 34 – 38. Уставни суд није утврдио његову уставност.*

- Спроводи одредбу Резолуције да се *Влада Републике Србије овлашћује да настави са применом («имплементацијом») већ постигнутих договора и споразума са представницима ПИС у Приштини.* Договори које је претходна власт постигла су противуставни (супротни су Преамбули, Члановима 1 – 3, 5, 8, 18, 19, 21, 39, 82, 86, 89, тачкама 1 – 13 Члана 97 Устава Р. Србије).

Треба да се уочи да чак и Резолуција утврђује следеће:

Народна скупштина Републике Србије захтева од Владе да је редовно извештава о развоју догађаја, току разговора са представницима ПИС у Приштини у вези са Косовом и Метохијом, као и о спровођењу овде утврђених циљева, активности и мера за заштиту суверенитета, територијалног интегритета и уставног уређења Републике Србије.

и да

Република Србија није спремна да чини додатне уступке који би могли да доведу до угрожавања државних и националних интереса.

6. Ова резолуција и њоме утврђени правац, смернице и циљеви државне политике обавезујући су за све државне органе и организације и могу бити измењени једино новом резолуцијом Народне скупштине Републике Србије.

(делове текста Резолуције наглашене црном бојом подвукао аутор овог текста).

- На основу Резолуције Народне скупштине донете и под утицајем Александра ВУЧИЋА и из ње прихваћеног Бриселског споразума под ДАЧИЋЕВИМ и ВУЧИЋЕВИМ руководством, одбацујући Устав, Александар ВУЧИЋ прихвата и подржава изборе које организује шћиптарска окупацијска власт, а не Република Србија, и за то се спроводи присилу над Србима запосленим у државној служби Републике Србије, под претњама, да морају с породицама да учествују на шћиптарским изборима, што су кривична дела (чланови 155, 308, 319 и 359 Кривичног законика).
- Чињеница да Александар ВУЧИЋ, као председник Републике Србије, прихвата да преговара, и преговара, с председником противуставно прокламоване „Репубљик Косова“, је супротна нашем Уставу и државности Србског народа (Преамбула, 1. члан, 8. члан, 1. и 2. став члана 26, 1. став члана 27, 1. став члана 39, члан 47, тачке 1 – 13 члана 97, 4. став члана 114, и 2. став члана 182 Устава). Тиме спроводи дискриминацију над Шћиптарима који су држављани Републике Србије. Све што је до сада „компромисно“ препустио Шћиптарима је све потпуније одвајање Косова и Метохије од осталог дела Србије. Прекршио је управо цитиране чланове Устава.
- Прихвата да са шћиптарским терористима оптуженим за ратне злочине разговара као с представницима независне шћиптарске државе на Косову и Метохији. То је супротнo Преамбули, члану 111 и 4. ставу члана 114 Устава. То је кривично дело према члановима 305 и 306 Кривичног законика. Он је то учинио опет 3. и 4. септембра 2020. г. у Вашингтону. То доказује његово ниподаштвање врховног државног законодавног органа власти – Народне скупштине. Она је једина надлежна за решавање тог проблема.
- Подржава шћиптарске окупацијске власти под руководством вођа УЋК на Косову и Метохији. То је супротнo Преамбули, члановима 1, 2, 111, 4. ставу члана 114 и члану 182 Устава. То је кривично дело према члановима 305 и 306 Кривичног законика.
- Прихвата вође УЋК за представнике не само малобројног дела Шћиптарског народа који живи деценијама или вековима од доба србске државе Немањића или се нелегално и незаконито доселио после бомбардовања 1999. на Косово и Метохију већ и свих осталих житеља тамо (супротнo члановима 114 и 182 Устава).

- Прихвата да они оснују институције државног карактера и прихвата њихова противуствна деловања на Косову и Метохији мимо Устава Републике Србије те супротно нашем Уставу (чланови 114 и 182 Устава) и супротно Резолуцији СБ УН 1244.
- Прихвата окупацијску неуставну власт противуствно прокламоване тзв. државе «Репубљик Косова» за самосталну и независну државу примењујући Резолуцију и Бриселски споразум. Он свим својим делима прихвата предају Републике Србије. То су кривична дела (чланови 305 - 308, 314, 319, 330 , 359 и 361 Кривичног законика). То је симболички доказао јавно када је у току своје посете Косову и Метохији био у ставу МИРНО пред службеником (војним или полицијским) окупацијске УЋК власти на Косову и Метохији који му није дозволио да посети место које се налази на територији Републике Србије и у коме га је народ очекивао!
- Спроводи одредбу Резолуције да се обавезују државни органи да поштују њене противуствне одредбе чиме се она поставља изнад Устава противно члану 194 Устава. Резолуција је ништавна и неважећа (члан 194 Устава) и његово деловање у складу с Резолуцијом је противно Уставу (чланови 114 и 194 Устава).
- Прихвата да међу шћиптарским руководиоцима на Косову и Метохији буду лица која немају држављанство Републике Србије: супротно Уставу (Преамбули, Члановима 1- 3, 5, 21, 52, 97 Устава Р. Србије).
- Прокламовао је, настоји да спроводе и захтева да се за Србе створи гето под називом «Заједница српских општина» упркос постојању једине и јединствене уставне заједнице српских општина на Косову и Метохији: *Аутономна покрајина Косово и Метохија Републике Србије*. Залаже се и спроводи да «Заједница српских општина» противуствно замени АП Косово и Метохија. То је супротно Уставу (члановима 1, 21 и 182 Устава Р. Србије). Тиме растура Републику Србију!
- Приморава држављане Републике Србије да признају окупаторску шћиптарску власт (супротно члановима 1, 78, 114 и 182 Устава).
- Прихвата што је Србима онемогућено слободно кретање Косовом и Метохијом (супротно члановима 39, 114 и 182 Устава и супротно Резолуцији СБ УН 1244).
- Прихвата да нашим држављанима шћиптарска полиција не дозвољава слободан улазак на Косово и Метохију (кривично дело према члановима 305 - 307 Кривичног законика) уместо да захтева од Савета безбедности распуштање шћиптарске полиције и свих осталих шћиптарских оружаних снага на основу Преамбуле, 4. става члана 114 и 2. , 3. и другог дела 4. става члана 194 Устава и Резолуције СБ УН 1244. Прекршио је члан 25, 1. став члана 27 и члан 39 Устава.
- Прихвата да држављани Републике Србије морају да узимају држављанство шћиптарске власти да би могли да решавају текуће основне животне проблеме што је тежак прекршај 2. става члана 38 Устава и супротно је члановима 1, 18 и 19 Устава.
- Прихвата насилно претварање Срба на Косову и Метохији у „Косоваре“ (супротно члановима 1, 26, 27 и 114 Устава).
- Прихвата рушење територијалне целине Републике Србије (супротно члановима 8 и 114 Устава).
- Прихвата укидање суверености Републике Србије на Косову и Метохији (супротно члановима 1, 2 и 114 Устава и супротно Резолуцији СБ УН 1244).

- Прихвата и спроводи уништавање јединственог одбранбеног, економског, тржишног, катастарског, информацијског, телекомуникацијског, енергетског, царинског, образовног – просветног и здравственог система Републике Србије на Косову и Метохији (супротно члановима 97 и 114 Устава).
- Прихвата државне границе успостављене од шћиптарске окупаторске терористичке власти у сред Републике Србије (супротно члановима 1, 8, 10 и 114 Устава).
- Прихвата шћиптарску царину у сред Србије (супротно члановима 97 и 114 Устава).
- Прихвата шћиптарски царински печат у сред Србије (супротно члановима 1, 97, 114 Устава).
- Прихвата предају катастарских књига неуставној шћиптарској власти (супротно члановима 97 и 114 Устава).
- Прихвата уништавање судског и целог правосудног система Републике Србије на Косову и Метохији (супротно члановима 4, 114 и 194 Устава).
- Прихвата, супротно члану 146 Устава, под принудом одлуке Владе донете под руководством његовог мандатора Ане БРНАБИЋ, да наше судије на Косову и Метохији погазе своју судијску заклетву дату пред Народном скупштином и да положи заклетву шћиптарском окупатору.
- Прихватио је тврђење, супротно Преамбули, 4. ставу члана 114 и члану 182 Устава, председнице Владе Ане БРНАБИЋ да је Косово и Метохија било део Републике Србије.
- Прихвата обезвређивање држављанства и личних докумената држављана Републике Србије на Косову и Метохији (супротно члановима 1, 97 и 114 Устава).
- Не реагује, или само формално реагује, на уништавање слобода и људских права свих држављана Републике Србије на Косову и Метохији који поштују њен Устав, Повељу УН и Резолуцију СБ УН 1244 (супротно члановима 1, 97 и 114 Устава).
- Не захтева слободан и безбедан повратак и живот свих прогнаних лица у своје домове, од којих је преко 275.000 Срба, што захтева Резолуција СБ УН 1244.
- Не захтева да се одређеном броју чланова наших безбедносних снага омогући да раде на Косову и Метохији, што утврђује Резолуција СБ УН 1244.
- Не захтева да се поштује сувереност Републике Србије на Косову и Метохији и њена територијална целовитост, што утврђују наш Устав и Резолуција СБ УН 1244.
- Омогућава, предвиђеном изградњом ауто пута од Тиране до Ниша, несметано усељавање Шћиптара у Србију, освајање Србије и покоравање Србског народа (супротно члановима 1, 97 и 114 Устава). То је будућност коју обећава нашој деци.
- Александар ВУЧИЋ, као Председник Републике, је био носилац изборне листе „АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ –За нашу децу“ супротно члановима 1 – 3, 6, 111, 114 и 115 Устава.
- Александар ВУЧИЋ, као Председник Републике, је, супротно члановима 1, 2, 3, 6, 111, 114 и 115 Устава, истовремено и председник политичке странке – Српске напредне странке, која је имала већину и сада има више од двотрећинске већине народних посланика у Народној скупштини. Он је тиме паралисао, и сада настоји да паралише, (супротно члану 37 Закона о Народној скупштини) право народног посланика да се опредељује, иступа и гласа слободно, независно, по сопственом уверењу и паралисао је њен рад посебно кад је у питању његова одговорност и покретање уставног поступка за његово разрешење

(супротно члановима 1,2, 3, 6, 98, 114 и 118 Устава). Разрешење председника Републике је уставна институција (члан 118 Устава).

- Не реагује, или само формално реагује, на јачање шћиптарских оружаних снага на Косову и Метохији (супротно члановима 1, 97, 112, 114 и 139 Устава и Резолуцији СБ УН 1244).
- Не захтева испуњење одредбе Резолуције СБ 1244, која је део правног поретка Републике Србије (члан 16 Устава), да «Ослободилачка војска Косова» тј. УЋК, и остале наоружане групе косовских Албанаца без одлагања прекину све офанзивне војне, ратне, акције и да се придржавају захтева за демилитаризацију, већ се саглашава с њеним кршењем.
- Не захтева испуњење одредбе Резолуције СБ 1244 да се оствари непосредан и поверљив престанак насиља и репресије на Косову и Метохији (над Србима).
- Не поштује одредбу Резолуције СБ 1244 да се успостави сигурно окружење у којем избеглице и протерана лица с Косова и Метохије могу безбедно да се врате, већ се саглашава с њеним кршењем. Заклетвом се обавезава да се бори за људска права. Њу одбацује.
- Не захтева испуњење одредбе Резолуције СБ 1244 да се створи привремена администрација на Косову и Метохији под којом људи с Косова и Метохије могу да уживају значајну аутономију у оквиру Републике Србије као правног наследника Савезне Републике Југославије преко ДЗСЦГ, већ се саглашава с њеним кршењем. Делује против 2. става члана 16 Устава.
- Не захтева испуњење одредбе Резолуције СБ 1244 да се договореном броју југословенског и србског особља дозволи да се врати да би обављали следеће функције: одржавање присуства на србским историјским локалитетима; одржавање присуства на кључним граничним прелазима, већ се саглашава с њеним кршењем. Делује против 2. става члана 16 Устава.
- Уништава сувереност, независност и безбедност Републике Србије супротно Уставу (Тачка 1 члана 97 Устава), што је кривично дело (чланови 305 и 314 Кривичног законика).
- На противустанан начин доводи Србију и Србе у положај подчињености и зависности од шћиптарске власти на Косову и Метохији, што је кривично дело (члан 305 Кривичног законика).
- Признаје и прихвата предају Србије на Косову и Метохији супротно Преамбули, члановима 1 - 3, 8 и 182 Устава, што је кривично дело (члан 306 Кривичног законика).
- Супротно Уставу (став 1 члана 3 Устава) укида владавину права, која је основа Републике Србије, што је кривично дело (тачка (1) члана 308 Кривичног законика).
- Не повинује се Уставу и делује супротно Уставу (став 2 члана 3 Устава) успостављајући своје самовлашће, што је кривично дело (Тачка (1) члана 330 Кривичног законика).
- Руши Републику Србију као државу засновану на владавини права, социјалној правди, начелима грађанске демократије, људским и мањинским правима и слободама и припадности европским начелима и вредностима (члан 1 Устава), доводи Србију у стање подчињености те делује супротно Уставу (чланови 1 и 2 Устава), што је кривично дело (чланови 305 и 314 Кривичног законика).
- На противустанан начин отцепљује Косово и Метохију од осталог дела Србије, што је кривично дело (члан 307 Кривичног законика).

- Руши територијалну целовитост Републике Србије супротно Уставу (став 1 члана 8 и тачка 1 члана 97 Устава), што је кривично дело (члан 307 Кривичног законика).
- Руши територијалну организацију Републике Србије насупрот Уставу (тачка 3 члана 97 Устава), што је кривично дело (члан 307 Кривичног законика).
- Прихвата промену границе Републике Србије супротно Уставу (став 2 члана 8 Устава), што је кривично дело (чланови 307 и 308 Кривичног законика).
- Уништава људска права и слободе супротно Уставу (чланови 18 – 20, 27 и тачка 2 члана 97 Устава), што је кривично дело (тачка (1) члана 128 Кривичног законика).
- Уништава људско достојанство (свих држављана Р. Србије који поштују Устав) и тиме крши Устав (став 1 члана 23 Устава), што је кривично дело (Тачка (1) члана 137 Кривичног законика).
- Прихвата рушење јединствености правног система Р. Србије противно Уставу (став 1 члана 4 и став 1 члана 194 Устава), што је кривично дело (члан 308 Кривичног законика).
- Прихвата уништавање јединствености судске власти у Р. Србији супротно Уставу (став 1 члана 142 Устава), што је кривично дело (члан 308 Кривичног законика).
- Прихвата укидање јединствености тржишта, правног положаја привредних субјеката, система обављања појединих привредних и других делатности, робне размене; монетарног, банкарског, девизног и царинског система; пореског система у Р. Србији одбацујући Устав (тачка 6 члана 97 Устава), што је кривично дело (члан 308 Кривичног законика).
- Прихвата ограничавање слободе кретања супротно Уставу (члан 39 Устава), што је кривично дело (тачке (1) чланова 132 и 133 Кривичног законика).
- Насилно принуђује Србе да учествују на изборима које не организује Р. Србија супротно Уставу (члан 52 Устава) чиме наноси тешке патње Србима, а да бисмо добили признања из ЕУ, што је кривично дело (тачка (2) члана 137 Кривичног законика).
- Присиљава их да прихвате шћиптарску окупацијску власт за легитимну. Прихвата предају Републике Србије и Срба и њихово прогањање из државе Републике Србије супротно Уставу (став 2 члана 38 и Тачка 2 члана 97 Устава), што је кривично дело (чланови 306, 370, 371 и 387 Кривичног законика).
- Приморава Србе на Косову и Метохији да се одрекну права човека гарантована Уставом и законом, што је кривично дело (тачка (1) члана 128 Кривичног законика).
- Доводи Србе у беспомоћан положај опасан по живот супротно Уставу (став 1 члана 34 Устава), који доводи Србе у положај да се принудно исељавају с Косова и Метохије, што је кривично дело (члан 371 Кривичног законика).
- Доводи Србе у ропски положај или у положај сличан ропском што је забрањено Уставом (став 1 члана 26 Устава), који доводи до истребљења Срба на Косову и Метохији, што је кривично дело (чланови 370, 371 и 390 Кривичног законика).
- Присиљава Србе да се одрекну привредног, царинског, правног и школског система Р. Србије и да прихвате шћиптарски окупацијски систем, чиме крши Устав (члан 18 и тачка 6 члана 97 Устава), што је кривично дело (тачка (1) члана 135 Кривичног законика).

- Спроводи дискриминацију над Србима који поштују Устав Р. Србије на Косову и Метохији супротно Уставу (члан 21 Устава), што је кривично дело (чланови 135 и 137 Кривичног законика).
- Тврди да *треба љубити земљу деце своје, а не дедова својих*, а не објашњава која је то земља наше деце која није наслеђена од дедова наших! Он тиме поништавате право наслеђа и људи и народа и тиме делује супротно Уставу (чланови 59 и 89 Устава).
- Александар ВУЧИЋ је истовремено и председник Републике Србије и председник Српске напредне странке (<https://www.sns.org.rs/>): То Устав не дозвољава и представља деловање против Устава (последњи став члана 5, 1. став члана 6, и члан 115 Устава).
- Александар ВУЧИЋ је био подчинио, и сада је то појачао, Народну скупштину свом самовлашћу чиме је деловао и делује супротно члановима 1 – 3 и 5 Устава, уништавао је и уништава демократију, људска права и слободе и самосталност народног посланика.
- Недозвољено је (1. став члана 6 и члан 115 Устава, 1. став члана 6 Закона о спречавању сукоба интереса при вршењу јавних функција) да је положај председника Републике користио Александар ВУЧИЋ за политичку кампању коју је водио пред изборе за Скупштину града Београда. Изборна листа је носила назив: „Александар ВУЧИЋ – Зато што волимо Београд“! Углед, ауторитет и моћ над средствима јавног обавештавања (медиима) коју има као председник Републике и као председник владајуће Српске напредне странке је ставио у службу једне изборне листе за локалне изборе. Он не може да изражава државно јединство; те не може да испуњава основну обавезу председника Републике да изражава државно јединство (члан 111 Устава) јер је деловао супротно члану 115 Устава.
- Александар ВУЧИЋ је у својству председника Републике опет прекршио Устав када каже „нећу да бринем за будућност Ваше деце тако што ћу да кажем мораш да идеш да се сукобљаваш и да идеш да ратујеш“. Није он надлежан да самостално објављује ратно стање и мобилизацију (члан 112 Устава и члан 17 Закона о Војсци Србије). Народна скупштина је надлежна да објави ратно стање (тачка 5 члана 99 и члан 101 Устава). Не пише ни у Уставу ни у *Закону о војсци* нити је у војној традицији Србског народа да се деца мобилишу, да се шаљу у рат. Зна се које генерације преузимају оружану одбрану земље и народа: пунолетни држављани Републике Србије не старији од 60 година који чине активан резервни састав (5. став члана 5 Закона о Војсци Србије) и стални војни састав чији припадници су пунолетни (2 став члана 5, 1 став члана 7 и члан 9 Закона о Војсци Србије). Недозвољено је да председник Републике који командује нашој Војсци, сада Александар ВУЧИЋ, спомиње децу када говори о ратовању и слању у рат. Он користи децу ради застрашивања народа. То је његово настојање да уништи родољубље народа и војни морал у народу и војсци.
- Неприхватљиво је да децу користи, Александар ВУЧИЋ, за политичку кампању коју је водио у току предизборне кампање за изборе одржане 21. јуна 2020. године. Изборна листа је носила назив: „АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ – За нашу децу“ јер он за нашу децу настањује Србију милитантним мигрантима! Деловао је опет супротно члановима 6, 111 и 115 Устава. Шта више, узео је међународни кредит да би финансирао ту кампању и од тога делио паре народу да би добио гласове. То чини и сада.
- Прихватио је противуставну одлуку Високог савета судства засновану на противуставном Бриселском споразуму, уместо да ју је прогласио неважећом и ништавном на основу 4. става члана 114, 2. и 3. става и другог дела 4. става члана 194 Устава. Потом да је предложио Народној скупштини да је поништи и да тражи избор нових чланова Високог савета судства. То није учинио. Његова пословна неспособност да врши функцију председника Републике.
- Прихватио је да се укине судство Републике Србије на Косову и Метохији, као последица одлуке Високог савета судства и да наше судије под притиском погазе своју судијску заклетву дату у Народној скупштини Републике Србије да би се заветовали у вршењу судијске службе преко Хашима ТАЧИЈА тзв. „држави Косова“. Погазио је своју председничку заклетву да ће да брани Устав, људска права и слободе.

- Наставља да приморава држављане Републике Србије да признају окупаторску власт (кривично дело према члану 305 Кривичног законика) уместо да то прекине и да се бори за њихову слободу и људска права на основу Преамбуле, 4. става члана 114 и 2. , 3. и другог дела 4. става члана 194 Устава. Истовремено да тражи од Савета безбедности да обезбеди поштовање слободе и људских права свих држављана Републике Србије на Косову и Метохији на основу Устава и Резолуције СБ УН 1244. То не чини.
- Наставља продубљивање расцепа и међу Србима на Косову и Метохији чиме је изгубио право да представља Републику Србију у земљи и иностранству јер је то супротно члану 1, члану 111 и 4. ставу члана 114 Устава.
- Прихвата насилно претварање Срба на Косову и Метохији у „Косоваре“ супротно 2. ставу члана 38 Устава.
- Прихвата државне границе успостављене од шћиптарске окупаторске терористичке власти у сред Републике Србије. Руши Устав делујући супротно његовом члану 8. То је кривично дело према члановима 305 - 307 Кривичног законика.

Био је председник Владе. Није руководио Владом да она предложи, на основу члана 123 Устава, нити је као председник Републике на основу 4. става члана 114 Устава предложио као бранилац Устава (4. став члана 114 Устава), Народној скупштини да усклади противуставне законске одредбе с Уставом. На пример:

- *Члан 12 Закона о Председнику Републике да се усклади с чланом 116 Устава,*
- *Чланове 43, 81-83 Закона о избору народних посланика да се ускладе с члановима 1, 2, 18, 19, 21, 23, 25, 37, 43, 46 и 52 Устава.*
- *Закон о референдуму и народној иницијативи да се усклади с члановима 1-3 Устава.* Он, као бранилац Устава (члан 114 Устава), не тражи од Народне скупштине да те законе усклади с Уставом. Напротив, предложио је и прогласио пуноважним нови Закон о референдуму и народној иницијативи и после две недеље његову противуставну Измену Закона о референдуму и народној иницијативи! Мења смисао, значење и важност Референдума дозвољавајући да једно лице је довољно да на том „референдуму“ донесе „референдумску одлуку“ да би на тај начин изиграо захтев 7. става члана 302 Устава! Ово је само за себе довољан доказ његове пословне неспособности да буде председник Републике у складу с Уставом јер је тиме погазио, одбацио, још дубље своју председничку заклетву и покушао да изигра Устав. На томе још увек инсистира.
- Он је прихватио уредбу Владе да у просторији, по вештачком али циљно тендециозном критеријуму, у затвореном простору не сме да буде више од 50 људи. То показује његову некомпетентност и његову намеру. Није број људи у просторији меродаван критеријум него је то густина људи у просторији, односно број људи на пример: у кругу полупречника од два метра или у квадрату страница од по два метра. Та одлука је донета с тенденцијом, намером, да се спречи, заустави, прекине рад Народне скупштине. Он је то прихватио. Прихватио је да Народна скупштина буде суспендована. Да врховни уставотворни и законодавни представнички орган Републике Србије буде суспендован. То је био државни удар којим је руководио.
- Према 1. ставу члана 109 Устава, *Председник Републике може, на образложени предлог Владе, распустити Народну скупштину.* Влада такав предлог није била упутила Александру ВУЧИЋУ, као председнику Републике.
- То је био министар одбране Александар ВУЛИН који је, иако ненадлежан и неовлашћен, њему, као председнику Републике, Маји ГОЈКОВИЋ као председници Народне скупштине и Ани БРНАБИЋ као председници Владе, упутио предлог да они донесу одлуку о проглашењу ванредног стања неосновано се позивајући на члан 200 Устава. То је Александар ВУЧИЋ образложио народу лажним тврђењем да

Народна скупштина не може да заседа због уредбе Владе. Истина је да ју је противуоставно суспендовао том уредбом Владе и истина је да је Народна скупштина безбедно могла да заседа у том великом простору Дома Народне скупштине. Посебно уз помоћ рачунаризаације („дигитализације“) којом се толико диче, а ту је нису применили. Зашто нису? Нису да би је суспендовали. Зашто да је суспендују када је Александар ВУЧИЋ преко 104 народних посланика СНСа и верних 22 народних посланика из СПСа себи потпуно подчинио? Зато што је хтео да потпуно несметано уведе дуге полицијске сате да би их користио за неометано тајно противуоставно и незаконито насељавање Србије мигрантима. Њихови злочини над грађанима Републике Србије су постајали све чешћи и окрутнији, усмрћујући. Њиховим тајним досељавањем у Србију он притајено настоји да промени демографски састав Републике Србије.

- Устав не предвиђа суспендовање Народне скупштине. Напротив, 3. став члана 200 Устава захтева да се *за време ванредног стања, Народна скупштина састаје без посебног позива и не може бити распуштена.*
- Странци тачно знају какве уговоре и под којим условима Александар ВУЧИЋ, као државни трговачки путник, склапа. Истовремено све то крије од грађана Србије. Чак и од Народне скупштине. Сакрио је и уговор/споразум о прихватању миграната које не приме западне државе Европске Уније. Он самовољно мења демографску структуру Републике Србије. С циљем да кроз 10-20 година Срби буду мањина на територији данашње Републике Србије. Да тиме она престане да буде држава српског народа што утврђује члан 1 Устава. Тако драстично и систематски руши темељ наше државе и Србском народу уништава једину суверену и независну државу. Потпуно опет одбацује своју заклетву (члан 114 Устава).
- Александар ВУЧИЋ, је предложио као председник Српске напредне странке (СНС) тој странци противуоставну промену *Закон о избору народних посланика*. Народни посланици из СНС су, заједно с верним им посланицима из Социјалистичке партије Србије, ту промену усвојили. Александар ВУЧИЋ је у својству председника Републике ту измену и допуно прогласио пуноважном. Резултат је противуоставни *Закон о избору народних посланика*. Александар ВУЧИЋ је одбацио своју обавезу да брани Устав, људска права и слободе и на тај начин (члан 114 Устава).
- Александар ВУЧИЋ је расписао и спровео изборе по противуоставном *Закону о избору народних посланика*. У току његове предизборне кампање за изборну листу „АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ – За нашу децу“ је делио новац људима. Јавно. Зар постоји очигледнији, гнуснији и беднији начин подмићивања људи? Није успео. Преко 51% бирача није гласало, према званичном извештају Републичке изборне комисије. Упркос томе, он спроводи поступак конституисања Народне скупштине с народним посланицима изабраним по противуоставном *Закону о избору народних посланика*. На противуоставан начин је остварио да у таквој Народној скупштини од 250 мандата 180 припадају његовог изборној листи. Његов наум је исказао још у својој председничкој беседи: да промени Устав и да избаци из Устава да је Косово и Метохија део Србије. Тотално противуоставно. Његова изборна листа није добила ни 30% гласова бирача. Он тиме руши све темеље Републике Србије утврђене у Уставу (чланови 1-3, 5, 8, 18-27, 182).
- Савезна Република Југославија - СРЈ се мирнодопски уставно претворила у Државну заједницу Србија и Црна Гора – ДЗСЦГ. Правни наследник СРЈ је била ДЗСЦГ, а Република Србија и Република Црна Гора су биле државе као равноправне чланице ДЗСЦГ (Члан 2 Уставне Повеље ДЗСЦГ). Уставна повеља ДЗСЦГ у 3. ставу свог члана 60 недвосмислено одређује да *у случају иступања државе Црне Горе из државне заједнице Србија и Црна Гора међународни документи који се односе на Савезну Републику Југославију, посебно Резолуција 1244 Савета безбедности Уједињених нација, односили би се и у целости важили за државу Србију, као следбеника*. О томе је тадашњи председник Републике Србије Борис ТАДИЋ правовремено обавестио све меродавне међународне институције. Није било примедби на то обавештење и на тај став.
- Упркос томе, Александар ВУЧИЋ, проглашени председник Републике, неосновано тврди да Резолуција СБ УН 1244 не гарантује сувереност Републике Србије на Косову и Метохији зато што се у њој спомиње Савезна Република Југославија, а не спомиње се Република Србија. Он одбацује ту Резолуцију СБ УН! Он омаловажава непрекидност државности и преношење државних права. Он тиме противправно делује на

укидању суверености Републике Србије на Косову и Метохији, на уништавању људских права, слобода и свих националних вредности Срба на Косову и Метохији, на уништавању територијалне целовитости Републике Србије. Он делује супротно Преамбули, 1.–3., 8., 59, 89, 114. и 182. члану Устава.

- Том својом неоснованом тврдњом Александар ВУЧИЋ, проглашени председник Републике, настоји да оправда: своје непоштовање и одбацивање Резолуције СБ УН 1244, свој став и тврђење (на Свечаној академији РТС-а поводом 20.-годишњице борбе на Кошарама) да смо изгубили територију, своје прихватање да су вође УЋК легитимни државни руководиоци на Косову и Метохији упркос томе што нису изабрани по Уставу Републике Србије, да Срби у служби под њиховим руководством морају њима да положе заклетву оданости и верности одбацујући заклетву дату народу Србије по Уставу Републике Србије; да оправда своје прихватање: да се шћиптарске оружане снаге не демилитаризују већ да се оснивају и јачају, да се не обезбеди сигуран повратак, слободан и безбедан живот и кретање свих прогнаних држављана Републике Србије с Косова и Метохије; да оправда: што прихвата принудно претварање Срба у Косоваре, да се противуставно устоличена власт вођа УЋК на Косову и Метохији признаје за легитимну, што прихвата: државну границу у сред Републике Србије, одузимање србске имовине на Косову и Метохији, шћиптарску царину и њен царински печат; да оправда што прихвата да Република Србија не извршава ни једну од својих многобројних уставних дужности на Косову и Метохији одређених чланом 97 Устава. Он делује супротно Преамбули, супротно 1. – 3., 8., 23., 25., члану Устава, супротно 1. ставовима чланова 26, 27 и 39 Устава, супротно 97., 114. и 182. члану Устава и супротно Резолуцији СБ УН 12 44. Александар ВУЧИЋ уништава државу Републику Србију својом пословном неспособношћу да буде председник Републике по Уставу.
- Александар ВУЧИЋ, проглашени председник Републике, одбацивањем Резолуције СБ УН 1244 покушава да оправда и своје тврђење да Република Србија мора да прихвати неки нови компромис и да буде задовољна ако нешто добије да не би било рата јер шћиптарско руководство на Косову и Метохији отворено јавно прети оружаним ратним дејствима против Републике Србије. Те претње он непрекидно користи у својим говорима народу да убеди народ у нашу беспомоћност да мирнодопски сачувамо територијалну целину Републике Србије и да зато морамо да прихватимо захтеве шћиптарских терориста и окупатора. Одбацивањем Резолуције СБ УН 1244 он одбацује моћно међународно признато правно средство за мирнодопско решавање проблема на Косову и Метохији у складу с Уставом Републике Србије. Одбацивањем Резолуције СБ УН 1244 Александар ВУЧИЋ делује супротно и 2. ставу члана 16 Устава.
- Александар ВУЧИЋ, проглашени председник Републике, одбацивањем Резолуције СБ УН 1244 је себи дао право да не поштује резолуције Уједињених Нација и њеног Савета безбедности. Зато је прихватио у Вашингтону у току своје дводневне посете 3. и 4 септембра 2020. г. да се Република Србија саглашава да у Јерусалим буде пресељава амбасада Републике Србије из Тел Авива. Резолуција Генералне скупштине Уједињених нација АЕС-10/L.22 од: 21. 12. 2017. г. то забрањује. Република Србија је тада гласала за ту Резолуцију. Он је тада већ био проглашени председник Републике Србије. Шта то његово самовољно прихватање у Вашингтону значи: његову тоталну неспособност, његово додворавање да га не позову у Хаг, његово настојање да уништи Републику Србију и Србски народ, или шта? Било шта да је то оно њега потпуно дезавуише да буде на положају, да врши функцију и дужности председника Републике Србије, да је њен Председник. Оно му одузима сва права да иступа у својству нашег Председника. То је један од врхова његових делатности на упропашћавању наше земље, нашег народа и свих држављана Републике Србије. То је врх испод кога је провалија без дна у коју нас он гура својом пословном неспособношћу да буде председник Републике у складу с Уставом.
- Александар ВУЧИЋ је у Вашингтону потписао да кроз годину дана Република Србија престаје да се бори за васпостављање свог суверенитета на Косову и Метохији! Он је преузео обавезу да се Република Србија кроз годину дана потпуно одриче од Косова и Метохије!!! Супротно следећим одредбама Преамбуле Устава: *да је Покрајина Косово и Метохија саставни део територије Србије, уставне обавезе свих државних органа да заступају и штите државне интересе Србије на Косову и Метохији у свим унутрашњим и спољним политичким односима, супротно члановима 8 и 182 Устава.*

- Александар ВУЧИЋ је у Вашингтону овековечио историјски догађај његовог историјског уништавања свега што су србски родољуби стварали преко 1500 година, тј. дуже од 15 векова. Он је отишао у Вашингтон да с шћиптарским представницима преговара као с представницима легитимне државе. Оно што је започео својим ангажовањем као први потпредседник Владе за усвајање *Резолуције* од 13.01.2013.г., наставио је као председник Владе и Председник Републике, све потпунијим прихватањем шћиптарских представника, институција и аката са Косова и Метохије за легитимне: акте и представнике суверене независне државе, Александар ВУЧИЋ је у Вашингтону потпуно потврдио и јасно нам рекао да он није, не може и неће да буде председник Републике Србије по њеном Уставу и по вољи народа.
- Све што је Александар ВУЧИЋ потписао противно Резолуцији Генералне скупштине Уједињених Нација АЕС-10/L.22 од: 21. 12. 2017. г. и Резолуцији њеног Савета безбедности 1244 од 10.06.1999.г., и све што је супротно Уставу Републике Србије, је ништавно и неважеће (чланови 16 и 194 Устава).
- Александар ВУЧИЋ је својим противуставним деловањима потврдио оправданост, легалност и легитимност једногласних одлука окупљеног народа пред Домом Народном скупштином 11. и 18 јула и 14. септембра о.г. да га случајно окупљени народ, као случајни узорак народа, разрешава функције, положаја и дужности председника Републике Србије.
- Александар ВУЧИЋ је својим противуставним деловањима потврдио оправданост, легалност и легитимност (члан 118 Устава) Одлуке и Захтева Народне иницијативе Народној скупштини да га разреши функције, положаја и дужности председник Републике Србије.
- Александар ВУЧИЋ мења смисао, појам, значај уставне институције РЕФЕРЕНДУМ да би се изиграо уставни захтев седмог става члана 203 Устава.
- Александар ВУЧИЋ самовољно, као потпуно ненадлежно лице, објављује, и то пре завршетка утврђивања коначних резултата, а на основу 16% гласова бирача од укупног броја бирача, који су гласали“ДА“ на гласању 16.01.2022.г. да су они донели „референдумску одлуку“ да се мења део Устава који се односи на наше судство.
- Александар ВУЧИЋ, у својству противуставног двоструког председника Републике и политичке странке, Српске напредне странке, припрема предлоге закона и њих, преко посланика из те странке и из своје изборне листе, који чине више од 2/3 народних посланика и предлог изгласавају за закон, проглашава за закон. Примери су нови Закон о референдуму и народној иницијативи и нови Закон о избору председника Републике.

Александар ВУЧИЋ :

- супротно Уставу (став 1 члана 2 Устава) је самовољно узимао и узима сувереност од народа да би спроводио своја противуставна дела (као што је чинио у Вашингтону 3. и 4. септембра 2020. г.), што је кривично дело (Тачка (1) члана 330 Кривичног законика),
- је прихватио и признао за владајуће органе и руководиоце вође УЋК изабране и постављене мимо Устава Републике Србије и мимо Резолуције СБ УН 1244 за легитимну власт на Косову и Метохији што значи у делу Републике Србије,
- је уништавао и уништава сувереност, независност и безбедност Републике Србије супротно Уставу (Тачка 1 члана 97 Устава), што је кривично дело (чланови 305 и 314 Кривичног законика).

Све претходно изложено убедљиво доказује пословну неспособност Александра ВУЧИЋА да буде председник Републике по Уставу.

1.3 Александар ВУЋИЋ, у својству председника Републике Србије, који командује Војсци Србије, се не супротставља шћиптарским злоделима већ прихвата нове њихове «компромисе» и не чини ништа да би се зауставиле њихове отворене оружане ратне претње Србима и Републици Србији

Александар ВУЧИЋ, у својству председник Републике, не користи уставна права и не извршава уставне обавезе да се позивањем на Устав и Резолуцију СБ УН 1244 ангажује у складу са председничком заклетвом у Савету безбедности на заустављању деловања и претњи шћиптарских, („албанских“), терориста, припадника УЋК, а данашњих носиоца шћиптарске окупацијске власти на Косову и Метохији, који су насилним путем, оружаним средствима:

- i. рушили и руше суверенитет, независност и територијалну целину Републике Србије, што је кривично дело (чланови 305, 307 и 308 Кривичног законика),
- ii. настојали и настављају да насилно промене уставно уређење Р. Србије што је кривично дело (члан 308 Кривичног законика),

који

- iii. кршећи правила међународног права, су продирали и продиру у Србију, на Косово и Метохију као и у јужни део осталог дела Србије, из Шћиптарије без држављанства Р. Србије или без одобрења њених власти што је кривично дело (члан 318 Кривичног законика),
- iv. вређају, злостављају, Србе, над њима врше насиља и убиства, угрожавају Србима спокојство и тешко ремете јавни ред и мир што је кривично дело (члан 344 Кривичног законика),
- v. су ускраћивали и ускраћују, одузимају, уставна права Србима што је кривично дело (члан 128 Кривичног законика),
- vi. су одузимали и одузимају слободу кретања Србима што је кривично дело (чланови 132 и 133 Кривичног законика),
- vii. су одузимали и одузимају слободу настањивања Србима што је кривично дело (члан 133 Кривичног законика),
- viii. су принуђавали и принуђују, под претњом приморавају, Србе да се иселјавају с Косова и Метохије, што је кривично дело (члан 135 Кривичног законика),
- ix. су злостављали, и злостављају, Србе и вређају њихово људско достојанство, што је кривично дело (члан 137 Кривичног законика),
- x. су применом силе и претњи наносили, и наносе, Србима дубок бол и страховите патње због дискриминације по националној припадности, што је кривично дело (члан 137 Кривичног законика),
- xi. су онемогућили, и спутавају, држављанима Р. Србије да учествују на изборима организованим по Уставу и закону Републике Србије што је кривично дело (чланови 155 и 159 Кривичног законика),
- xii. су одузимали и одузимају имања и куће, проваљују у њих, што је кривично дело (чланови 204 и 206, 1. став члана 219 Кривичног законика),
- xiii. отимају Србима и Српској Православној Цркви земљиште што је кривично дело (члан 218 Кривичног законика),

- xiv. су уништавали и уништавају србска културна и верска добра, споменике, фреске, што је кривично дело (члан 383 Кривичног законика),
- xv. прво су рушили србске духовне светиње а сада их проглашавају за њихове уз пасивност Александра ВУЧИЋА супротну члану 89, тачкама 7. и 10. члана 97 и 4. ставу члана 114 Устава ,
- xvi. неовлашћено се досељују на србска имања и усељују у србске домове што је кривично дело (члан 219 Кривичног законика),
- xvii. неовлашћено прекопавају србске гробове, грубо их оштећују, руше их, што је кривично дело (члан 354 Кривичног законика),
- xviii. подижу грађевинске објекте без грађевинске дозволе Републике Србије на њеној територији, на Косову и Метохији, што је кривично дело (члан 219а Кривичног законика),
- xix. прогоне Србе с Косова и Метохије што је кривично дело (члан 371 Кривичног законика),
- xx. настоје да делимично, или чак потпуно, униште Србе на Косову и Метохији што је кривично дело (чланови 370 и 371 Кривичног законика),
- xxi. су вршили нападе на цивилно србско становништво и његова насеља у току НАТО бомбардовања 1999. године и после њега продужавајући ратно стање на Косову и Метохији, што је кривично дело (члан 372 Кривичног законика),
- xxii. су кршили и крше Србима основна људска права и слободе зајемчене Уставом Р. Србије, Повељом УН и Резолуцијом СБ УН 1244, што је кривично дело (члан 387 Кривичног законика),
- xxiii. су силом и претњама, користећи тешке прилике на Косову и Метохији, доводили и доводе Србе у ропски положај или у њему сличан однос, су им живима одузимали органе, што су кривична дела (чланови 388 и 390 Кривичног законика),
- xxiv. су застрашивали и застрашују србско цивилно становништво на Косову и Метохији, с намером да принуде Републику Србију да их прихвати за легитимне органе власти на Косову и Метохији, потпуно угрожавајући уставне, политичке, економске и друштвене структуре Србије, нападајући на живот, тело и слободу србског цивилног становништва, вршећи отмице србских цивила, уништавајући државне, културне, духовне и јавне објекте, саобраћајни систем, инфраструктуру и опште добро Републике Србије, уништавајући приватну србску имовину угрожавањем живота србског цивилног становништва и проузрокујући огромне привредне губитке Србији; ометају и обустављају снабдевање србског цивилног становништва храном, водом, електричном енергијом, угрожавајући им животе, што су кривична дела (чланови 390 и 391 Кривичног законика).
- xxv. Шћиптари су се добровољно удруживали у терористичку организацију УЋК вршећи кривична дела наведена под i – xxii ради постизања својих неуставних циљева: одузимање Косова и Метохије од Републике Србије и протеривање Срба с Косова и Метохије што је кривично дело (1. став члана 307 и члан 393а Кривичног законика).
- xxvi. Шћиптари јавно објављују да је у току васпостављање Хитлером створене и заштићене нацистичке Велике Албаније поништавајући резултате Другог светског рата.

Шћиптарски терористи и режим у Приштини:

- xxvii. Шире лажи о Србима и Републици Србији, оптужују Србе за недела која Срби нису учинили, распирују и развијају мржњу против Срба. Овим делују супротну Уставу Р. Србије (1. ставу Преамбуле, члановима

1, 18, 19, 23, 25, 49 Устава Р. Србије). То је кривично дело (тачке 5, 6, 9, 25, 103, 104, 128, 137 и 387 Кривичног законика).

- xxviii. Прогањају, протерују, превасходно Србе, а и невине људе других националности, врше незапамћени терор над њима, пребијају их и у полицијском притвору, на верској и националној основи их ненаоружане убијају. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (2. ставу Преамбуле, члановима 1, 3, 5, 18, 19, 21, 23 - 28, 49 Устава Р. Србије). То је кривично дело (чланови, 25, 371 и 387 Кривичног законика).
- xxix. Србе су довели у ропски положај, или у стање слично ропском, у највећем делу Косова и Метохије. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (2. ставу Преамбуле, члановима 1, 5, 18, 19, 21, 23, 25 - 27 Устава Р. Србије). То је кривично дело (чланови, 25, 370, 371 и 390 Кривичног законика).
- xxx. Онемогућавају слободно кретање Србима. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (2. ставу Преамбуле, члановима 1, 18, 19, 21, 25, 39 Устава Р. Србије). То је кривично дело (чланови 25, 132 и 133 Кривичног законика).
- xxxi. Спречавају слободан повратак прогнаних Срба на своја имања, у своје домове. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (2. ставу Преамбуле, члановима 1, 18, 19, 21, 39 и 40 Устава Р. Србије). То је кривично дело (чланови 25, 132 и 133 Кривичног законика).
- xxxii. Србима одузимају имовину и разарају им домове, уништавају србску породичну баштину. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (2. ставу Преамбуле, члановима 1, 18, 19, 21, 40, 58, 59 Устава Р. Србије). То је кривично дело (чланови 25, 139, 203 и 204 Кривичног законика).
- xxxiii. Отпуштају Србе с посла из националистичких разлога. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, члановима 1, 3, 19, 21, 49, 60 Устава Р. Србије). То је кривично дело (чланови 25 и 128 Кривичног законика).
- xxxiv. Користе терористичке методе, незаконито наоружавање, и оружана деловања ради поробљавања Срба и успостављања своје власти у Р. Србији. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, члановима 1- 3, 5, 18, 19, 21, 26 Устава Р. Србије). То је кривично дело (чланови 25 и 305 Кривичног законика).
- xxxv. Разарају србске цркве, манастире, гробља и друге србске националне духовне и материјалне вредности. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, члановима 1- 3, 18, 19, 21, 23, 43, 49, 58, 59, 89 Устава Р. Србије). То је кривично дело (чланови 25 и 354 Кривичног законика).
- xxxvi. Узурпирају државну, јавну и приватну својину Р. Србије и Срба. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, члановима 1, 3, 58, 59, 86, 89 Устава Р. Србије). То је кривично дело (чланови 25, 203 - 206 Кривичног законика).
- xxxvii. Постављају царинску контролу у сред Р. Србије. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, члановима 1, 2, 8, 82 Устава Р. Србије). То је кривично дело (чланови 25, 305, 307, 308 и 314 Кривичног законика).
- xxxviii. Онемогућавају одржавање слободних и равноправних избора на целој територији Р. Србије. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, члановима 1- 3, 5, 8, 18, 19, 21, 52, 54, 82 Устава Р. Србије). Чине кривично дело (чланови 25, 155 и 159 Кривичног законика).
- xxxix. Не признају државна документа Р. Србије, не признају њен суверенитет на целој њеној територији, користе сва средства и методе, непренебрегавајући злодела и злочине, чиме уништавају Р. Србију. Овим делују супротно Уставу Р. Србије (Преамбули, члановима 1, 3, 5, 8, 97 Устава Р. Србије). То је кривично дело (чланови 25, 305, 307 и 308 Кривичног законика).

- xi. Отворили су границу Р. Србије према Албанији за несметан улазак и усељавање страних држављана у Р. Србију без одобрења Републике Србије. То је кривично дело (чланови 25 и 318 Кривичног законика).

Шћиптарске власти настављају и распламсавају Хитлером заштићену нацистичку политику и деловање на територији Србије против Србског народа и његове државе. Циљ је да Шћиптарски народ буде једини на што већој територији Србије (и другим деловима Балканског полуострва) и да се ради остварења тог циља Срби истребе. Они то јавно, слободно и с поносом говоре! И с пркосом изазивају власт Р. Србије! То је супротно Уставу Р. Србије и њеним основама (Преамбули, члановима 1-3, 5, 8, 18, 19, 21, 23 - 27, 29, 40, 43, 49, 52, 58 - 60, 62, 63, 82, 86, 89, 97). То је кривично дело (чланови 25, 218, 306, 314, 344 и 370 Кривичног законика). Александар ВУЧИЋ, проглашени председник Републике Србије, то прихвата потпуно одбацујући Преамбулу, члан 8 Устава, и своју председничку заклетву - 4. став члана 114 Устава.

Зар се још сумња у пословну неспособност Александра ВУЧИЋА да буде председник Републике у складу с Уставом?

1.4 Александар ВУЧИЋ не може да командује Војсци Србије

Александар ВУЧИЋ је изјавио: „Ја нисам спреман да гинемо!“

Човек који то изјави не може да командује Војсци Србије чији је сваки војник, сваки официр и сваки генерал положио војну заклетву:

Ја (име и презиме), заклињем се својом чашћу да ћу чувати и бранити независност, сувереност и територијалну целовитост Републике Србије .
члан 15 Закона о војсци Србије

Задатак Војске Србије је да брани земљу од оружаног угрожавања споља и извршава друге мисије и задатке, у складу са Уставом, законом и принципима међународног права који регулишу употребу силе. (члан 139 Устава). Како она може да извршава овај свој задатак ако лице које јој командује није спремно да погине да би одбранило земљу и народ? Задатак лица које командује Војсци Србије је да са што мање обогалених и убијених војника и официра, и цивила, војска одбије нападача. Непријатељу који оружаном напада земљу и народ највише одговара војска која са својим командантом није спремна да гине ради одбране своје земље и свог народа. Александар ВУЧИЋ не може да командује Војсци Србије јер није спреман да погине ради одбране Републике Србије и народа. Та његова изјава доказује да је његова председничка заклетва била неверна, неистинита, неискрена, неверодостојна. Онај ко се кандидује за председника Републике Србије тиме се кандидује и да командује Војсци Србије. То лице пре свог кандидовања треба са собом да рашчисти да ли је спремно или није да погине у одбрани Републике Србије и њеног народа. Својим кандидовањем он тврди да је спреман. И зато је Александар ВУЧИЋ згазио, одбацио, своју председничку заклетву. Он уништава војни родољубиви морал Војске Србије.

Вишеструким одбацивањем своје председничке заклетве (4. став члана 114 Устава) Александар ВУЧИЋ, као проглашени председник Републике:

- је изгубио право да тражи од војника, официра и генерала да поштују своју војну заклетву те он не може да командује Војсци Србије (последњи став члана 112 Устава),
- и
- изгубио је право да контролише рад других органа власти (2. и 3. став члана 4 Устав) те не може да испуњава ту једну од кључних дужности председника Републике.

Александар ВУЧИЋ је показао пословну неспособност да командује Војсци Србије по Уставу и закону.

1.5 Будућност коју нам припрема проглашени председник Републике Александар ВУЧИЋ

Деловања, одлуке и акта, а не његова обећања, показују да Александар ВУЧИЋ нашој деци, унучадима и потомству (свесно или несвесно), као резултат његовог завршетка послова које је започео, као достигнуће отварања Републике Србије ради стварања „Отвореног Балкана“, као наставак садашњег стварног стања на Косову и Метохији, припрема да створи следећу будућност:

- Срби са Косова и Метохије ће моћи да телефонирају својима у осталом делу Србије, док их још и буде, само преко међународног позива јер је сада шћиптарска власт, уз његову сагласност као председника Републике, укинула да и за Косово и Метохију важи позивни телефонски број 381 Србије.
- Хаотично стање са здрављем Срба на Косову и Метохији ће прерасти у њихово губилиште.
- Србе повратнике, ако их још буде, ће прогонити још жешће него до сада.
- Странци ће бити трајни власници водних извора и токова, рудника, земље, шума, и образовања не само на Косову и Метохији већ широм целе Србије. Срби ће у својој земљи бити најамни радници у новоствореном ропском положају.
- Странци ће бити власници обрадиве земље, прехрамбених организација и продаје хране и воде. Срби ће бити беземљаши, приморани да раде за минималну надницу. Уништава се безбедност државе и народа.
- Срби и Србија ће бити третирани као геноцидни народ и држава, које је добро стално и неизмерно кажњавати, понижавати и обезвређивати. Срби ће бити, док не ишчезну, у ропском положају под влашћу шћиптарских терориста.
- Срби, док не ишчезну, неће смети да се слободно крећу по многим деловима Србије и за улазак у њих ће морати да пролазе кроз посебне процедуре и да испуњавају посебне услове. Срби ће живети у гетоима. Доказ је текуће стање Срба на Косову и Метохији и противуставни његов гето за Србе под називом „Заједница српских општина“.
- Срби, док не ишчезну, ће морати да се одрекну своје прошлости, биће обавезни да је се стиде и да самосвесно и добровољно себе називају сакати Срби – Сакаби, или у „бољем случају“, ако то „заслуже“ на пример, „Косовари“ (што се сада насилно спроводи на Косову и Метохији) или Шћиптари (што је потпуно насилно спроведено над Србима у Шћиптарији).
- Срби ће морати да се образују и школују по диктату странаца и да се стиде своје националне културе, предања, традиције, историје, језика, све док се њих не одрекну. Тај процес се већ интензивно одвија на Косову и Метохији, а спорије, за сада, и у осталом делу Србије, у основним и средњим школама.
- Срби, док не ишчезну, ће морати да прихвате да су уљези у Србију и да су национална мањина чија права одређују странци који владају Србима и Србијом. Шћиптари о томе неуморно објављују текстове и књиге.
- Срби, док не ишчезну, ће морати да се задовоље бедним надницама да би отплаћивали у недоглед дугове које су садашње власти под његовим руководством и претходне власти направиле. То ће бити нераскидиви ропски окови.
- Срби, проглашени за геноцидан и поражени народ, ће морати трајно да буду кажњавани док се потпуно не искорене или претопе у окупаторски народ или у исељенике.
- Докази су истребљење Северних Срба, Балтичких Срба, Полабских Срба, Моравских Срба и свођење Лужицких Срба на свега око 70.000 сада, све у Средњој Европи, и претапање Срба у Хрватској и протеривање из ње, протеривање преко 150.000 Срба с породицама с Косова и Метохије под нацистичком влашћу Велике Албаније, и нови прогон преко 250.000 Срба с Косова и Метохије после НАТО

рата против Србије и Црне Горе 1999. г., а и наговештај председника Црне Горе Мила ЂУКАНОВИЋА да је спреман да „колона трактора са Србима крене.“

Последице пословне неспособности Александра ВУЧИЋА да буде председник Републике Србије у складу с Уставом ће бити трагичне по Србе и Србију ако он буде прихваћен за председника Републике Србије.

1.6 Последице противуставних деловања и неиспуњавања уставних дужности председника Републике Александра ВУЧИЋА

Последице његових одбацивања Устава и Резолуције СБ УН 1244 су да Оружане снаге КФОР-а и ЕУЛЕКС-а делују супротно следећим својим обавезама утврђеним Резолуцијом СБ УН 1244:

1. Да се договорени број полицијског и војног србског особља врати на Косово и Метохију ради очувања србских националних вредности, и на кључне граничне прелазе (Тачка 4 и Тачка 6 Додатка 2 Резолуције 1244).
2. Захтев да ОВК и друге оружане групе косовских Албанаца одмах прекину сва офанзивна деловања и да се усагласе са захтевима за демилитаризовање (Тачка 15 Резолуције 1244).
3. Да се распусте све шћиптарске војне формације (Тачка 9, број 26524 и Тачка 15 Резолуције 1244).
4. Демилитаризовање УЋК и других наоружаних албанских група (Тачка 9, бр. 26524 и Тачка 8 Додатка 2 Резолуције 1244).
5. Да се изабере по Уставу Републике Србије прелазна администрација за Косово (и Метохију) под којом ће народ с Косова (и Метохије) имати суштинску аутономију у оквиру Савезне Републике Југославије, (што значи у оквиру Републике Србије као правног наследника СРЈ) (Тачка 10, став 6 Додатка 1 и тачка 5 Додатка 2 Резолуције 1244), и која ће да створи услове за миран и нормалан живот свих становника (4. став Додатка 1 и тачка 5 Додатка 2 Резолуције 1244). Одавде проистиче обавеза КФОР-а и ЕУЛЕКС-а и свих држава чланица Уједињених Нација да поштују Устав Републике Србије и на Косову и Метохији.
6. Да се омогући Р. Србији да остварује своју сувереност и територијалну целовитост и на Косову и Метохији (Преамбула, 6. став Анекса 1 и тачке 5 и 8 Додатка 2 Резолуције 1244). И одавде проистиче обавеза КФОР-а и ЕУЛЕКС-а да поштују Устав Републике Србије и на Косову и Метохији.
7. Поштовање начела суверенитета и територијалне целовитости Савезне Републике Југославије (тј. Републике Србије као њеног правног наследника) (Тачка 8 Додатка 2 Резолуције 1244). И одавде проистиче обавеза КФОР-а и ЕУЛЕКС-а да поштују Устав Републике Србије на Косову и Метохији.
8. Да се обезбеди миран повратак свих расељених лица и породица (Преамбула, Тачка 9, број 26525, став 11 тачке 11, 5. став Додатка 1 и тачке 4 и 7 Додатка 2 Резолуције 1244).
9. Да се осигура безбедно слободно живљење и кретање свих држављана Р. Србије по целој територији Косова и Метохије (Тачка 9, број 26530 Резолуције 1244).
10. Промовисање и заштита људских права (став 10 из Тачке 11 Резолуције 1244).
11. Захтеви да све земље у тој области сарађују потпуно у примени свих аспеката ове Резолуције (Тачка 18 Резолуције 1244).
12. Да се одмах прекине са свим насиљем и притиском на Косову (и Метохији) (став 1 Додатка 1 и Додатка 2 Резолуције 1244).
13. Да се спрече стране институције и оружане формације да постављају граничне прелазе унутар територије Р. Србије раздвајајући тако њене делове, и да прете применом војне силе против мирољубивих ненаоружаних држављана Р. Србије који хоће слободно да се крећу по Косову и Метохији,

нпр. прелазећи из средишњег дела Србије на Косово и Метохију (6. став Додатка 1 и Тачке 5 и 8 Додатка 2, и Тачка 9/26530 Резолуције 1244).

Резолуција СБ УН 1244 је део правног система Републике Србије (Став 2 члана 16 Устава Републике Србије).

Резолуција СБ УН 1244 обавезује Оружане снаге КФОР-а и ЕУЛЕКС-а да поштују суверенитет и територијалну целину Републике Србије, што они не чине већ делују супротно. Тиме делују супротно Уставу Републике Србије (Став 1 члана 2 и Став 1 члана 8 Устава) и самој Резолуцији СБ УН 1244.

Оружане снаге КФОР-а и ЕУЛЕКС-а:

14. Не поштују Републику Србију као државу Србског народа и делују супротно њеном Уставу (члан 1 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Тачке 6. и 7. овде).
15. Уништавају сувереност Републике Србије на Косову и Метохији супротно Уставу Р. Србије (Преамбула, Став 1 члана 2 и Тачка 1 члана 97 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Тачке 6. и 7. овде).
16. Подржавају, помажу и штите Шћиптаре у уништавању територијалне целине Републике Србије супротно Уставу Р. Србије (Став 1 члана 8 и Тачка 1 члана 97 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Тачке 6. и 7. овде).
17. Омогућавају Шћиптарима да противправно заузму србску земљу – Косово и Метохију, што је кривично дело (Тачка (1) члана 218 Кривичног законика) и супротно је Преамбули Резолуције СБ УН 1244.
18. Прихватају шћиптарску градњу без грађевинске дозволе Р. Србије, што је кривично дело (члан 219а Кривичног законика).
19. Спречавају Републику Србију да обезбеди граничне прелазе на Косову и Метохији према Шћиптарији, Македонији и Црној Гори, што је супротно Уставу Р. Србије (Став 2 члана 8 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Тачка 1. овде).
20. Дозвољавају укидање слободе и људских права Србима на Косову и Метохији супротно Уставу Р. Србије (чланови 18 – 20 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачке 5., 9. и 10. овде).
21. Допуштају шћиптарску дискриминацију Срба на Косову и Метохији супротно Уставу Републике Србије (члан 21 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачке 5., 9. и 10. овде).
22. Пуштају Шћиптарима да уништавају људско достојанство и сам живот Срба на Косову и Метохији супротно Уставу Републике Србије (чланови 23 и 24 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачке 5., 9. и 10. овде).
23. Дозвољавају Шћиптарима, да уништавају физички и психички интегритет Срба и да Србе подвргавају мучењу, нечовечном, понижавајућем поступању и кажњавању, да подвргавају Србе недозвољеним медицинским захватима на Косову и Метохији супротно Уставу Р. Србије (члан 25 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачке 5., 9. и 10. овде).
24. Омогућавају Шћиптарима да Србе држе у ропском или у положају сличном ропском на Косову и Метохији супротно Уставу Р. Србије (члан 26 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачке 5., 9. и 10. овде).
25. Омогућавају Шћиптарима да Србима одузимају слободу и личну безбедност на Косову и Метохији супротно Уставу Републике Србије (члан 27 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачке 5., 9. и 10. овде).

26. Учествују са Шћиптарима у ускраћивању права свим Србима да се слободно крећу по Косову и Метохији супротно Уставу Републике Србије (члан 39 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачке 5., 9. и 10. овде).
27. Не супротстављају се Шћиптарима да нападају Србе у србским кућама супротно Уставу Републике Србије (члан 40 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачке 5., 9. и 10. овде).
28. Спречавају, са Шћиптарима, Србе да остварују своје бирачко право у Републици Србији супротно Уставу Р. Србије (члан 52 Устава) и Резолуцији СБ УН 1244 (Преамбула Резолуције, Тачка 10. овде).

Александар ВУЧИЋ се не ангажује да се то спречи супротно обавезама Председника Републике (4. Став члана 114 Устава, 2. став члана 16 Устава и супротно напред наведеним одредбама Резолуције СБ УН 1244. И то доказује пословну неспособност Александра ВУЧИЋа да буде председник Републике у складу с Уставом.

1.7 Милосрдни анђео Александар ВУЧИЋ

Изгледало је да је Александар ВУЧИЋ, као председник Републике, показао своју хуманост:

«„Држава Србија наставиће да помаже Србима на Косову и Метохији, да обезбеђује њихов економски напредак и наћи ће нове механизме да се обезбеди њихова безбедност и да се обрачуна са криминалом и корупцијом. Срби морају да остану и опстану на својим огњиштима на Косову и Метохији. Не сме да нас буде мање на земљи на којој смо увек живели. Зато ћемо се као држава борити не све начине“, поручио је председник ВУЧИЋ из манастира Бањска, »

«"Najviši interes Srba je mir i ništa drugo sem toga nam nije potrebnije u ovom trenutku. Mir i opstanak i ostanak na vašim ognjištima",

„Ja znam da vi to ne želite, ali ja vas molim da nas pustite da ne koristimo nikakvo oružje. Bolje da ja razgovaram sa Tačijem, da ne znam ko razgovara milion puta sa Haradinajem, nego da i jedan metak bude ispaljen bilo gde“, rekao je Vučić, dodavši da politika Srbije „mora da bude politika mira sa Albancima“.

Србима на Косову је Александар ВУЧИЋ јасно рекао да ће да настави да признаје Хашима ТАЧИЈА за председника противуставно отетих Косова и Метохије и да Срби у тој окупаторској творевини треба да буду мирни, значи послушни и покорни, и да остану на Косову и Метохији без икаквог наговештаја да ће он, као председник Републике Србије, да тражи поштовање Устава Републике Србије и Резолуције СБ УН 1244 на Косову и Метохији!

1.8 Однос Александар ВУЧИЋА као председника Републике према државној граници

«Predsednik Srbije Aleksandar Vučić izjavo je da pravno obavezujući sporazum sa Prištinom, bez kojeg Srbija neće moći da uđe u EU, podrazumeva jasno rešenje pitanja granica.“

"Neće dozvoliti ulaz Srbije u EU bez jasno rešenog pitanja granica. Kako ćemo da ga rešimo, videćemo, narod će na nekom referendumu morati da kaže šta misli o tome", rekao je Vučić. »

«ВУЧИЋ је, у емисији "Ћирилица" на ТВ Хепи, говорећи о евроинтеграцијама, рекао да Србији "неће дозволити улазак у Европску унију без јасно решеног питања граница". »

при томе није рекао да Устав утврђује у свом члану 8:

Граница Републике Србије је неповредива, а мења се по поступку предвиђеном за промену Устава.

Нови доказ пословне неспособности Александра ВУЧИЋа да буде председник Републике по Уставу.

1.9 Александар ВУЧИЋ, као председник Републике, омаловажава и одбацује историју, прошлост и преамбулу Устава

Александар ВУЧИЋ, као председник Републике, нас је убеђивао да треба да заборавимо историју, прошлост, те да се ослободимо народног предања, народних митова и легенди, народне и државне традиције, домаће културне заоставштине, да би смо се посветили својој будућности и будућности своје деце. Ово је једна од основа на којој он заснива свој рад и деловање као председник Републике. Та основа је бесмислена.

Колико год Александар ВУЧИЋ, као председник Републике, и било ко други, наређивао народу да заборави прошлост и историју, то једноставно није могуће. Једноставно зато што све садашње и будуће деловање зависи и заснива се на прошлости и историји, на садашњем стању које је резултат те прошлости и историје. Људско друштво је не само динамички систем, већ и систем с кашњењем, шта више и с памћењем, с меморијом. То може да захтева само тотална незналица или/и лош политичар, политикант, који сматра да је народ имбецилан те да то не схвата или да је он толики страховладар да народ мора да ћути и трпи.

Његов захтев да *не спомињемо прошлост и историју* на пример руши судски систем јер сва суђења се односе на (не)дела учињена у прошлости. Истовремено, тиме он настоји да спречи да спомињемо његов рад и његова деловања, његова обећања народу, у прошлости до 2000. године, и после његовог поновног доласка у државни врх 2012. године.

Преамбула наглашава дуготрајне историјске темеље државе, а за Републику Србију она то исказује следећим, претпостављамо њему добро познатим, текстом:

«Полазећи од државне традиције српског народа и равноправности свих грађана и етничких заједница у Србији,

полазећи и од тога да је Покрајина Косово и Метохија саставни део територије Србије, да има положај суштинске аутономије у оквиру суверене државе Србије и да из таквог положаја Покрајине Косово и Метохија следе уставне обавезе свих државних органа да заступају и штите државне интересе Србије на Косову и Метохији у свим унутрашњим и спољним политичким односима,

грађани Србије доносе

УСТАВ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ»

Преамбула нашег Устава не само да поштује прошлост и историју већ им даје посебну важност и за народ и за државу и за нашу будућност. Она је темељ Устава и закона. Преамбула има исти значај и важност као и начела Устава и уставне одредбе о људским правима и слободама (члан 203 Устава).

Наведени став Александра ВУЧИЋА и, на основу тог његовог става, његов рад и деловање су супротни Преамбули Устава.

Треба да се уочи да, када Александар ВУЧИЋ, као председник Републике, настоји да оправда своја противустварна дела, тада он тврди да су претходне власти већ потпуно уништиле Републику Србију, да смо немоћни и да немамо ништа на Косову и Метохији:

»Ми смо све одавно изгубили, данас немамо ништа. А то ништа смо добили 1999, 2004, 2008, а онда смо то потврдили 2010. и 2011. Боримо се да (од Косова) имамо нешто, а не ништа«

Када покушава себе да оправда и заштити онда он узима право да се позива на прошлост и историју и да јој даје највећу важност!

Александар ВУЧИЋ дели одговорност за усвајање противуставне *Резолуције Народне скупштине Републике Србије о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији од 13.01.2013.*

Александар ВУЧИЋ такође дели одговорност за прихватање и спровођење противуставног Бриселског споразума. **Он, као бранилац Устава, закона, људских права и слобода, Косова и Метохије у оквиру Републике Србије, сноси сада сву одговорност за спровођење противуставних одредби Резолуције и Бриселског споразума у дело.**

Под претходним властима Александар ВУЧИЋ подразумева само власти од 2000. до 2012. године. Потпуно свесно, да се не би разматрала његова деловања деведестих година 20. века кад је био у врховним органима власти која је потписала противуставни Кумановски споразум (Решење Уставног суда Републике Србије, Број: IY-97/99 од 25.05.2000. године), а и да се не разматрају његова запаљива бусађијска иступања из тог доба која су непријатељима наше државе и народа служила као један аргумент за неосновано демонизовање Србије и Срба, и за правдање неоправдивих санкција и бомбардовања 1995. и 1999.

Колико су за Александра ВУЧИЋА, као председника Републике, лично важне прошлост и историја показују чињенице да је у Владу довео за саветника једног од главних заговорника за неоправдиво 79-о дневно-ноћно бомбардовање Србије Тони БЛЕРА, друге странце, и да се за та своја ратоборна иступања јавно извињавао Уилијаму Билу КЛИНТОНУ, председнику САД, који је дириговао демонизовањем Срба и бомбардовањем Србије!

Александар ВУЧИЋ се није ни пре тога ни после тога покајао пред нашим народом, није се извинио Србском народу и свим држављанима Републике Србије. То је један од показатеља како и колико он, као председник Републике, поштује сувереност Републике Србије, људска права, слободе и достојанство држављана Републике Србије, гарантована Уставом (чланови 1, 2, 18 и 23 Устава).

Откуд и откад Република Србија има (једина од југословенских република) аутономне покрајине и то две?

Устав ФНРЈ од 31.01.1946. у другом ставу свог члана 2 уводи да Народна Република Србија има у свом саставу *Аутономну покрајину Војводину и Аутономну косовско-метохијску област*. Иако Устав СФРЈ из 1963. нигде не спомиње аутономне покрајине, ипак су оне утврђене у Уставу СР Србије из 1963.: *Аутономне покрајине Војводина и Косово*. Устав СФРЈ из 1974. утврђује у свом члану 2 да у оквиру СР Србије постоје *Аутономне покрајине Војводина и Косово*. Устав Републике Србије из 1990. у свом члану 6 дефинише да у Републици Србији постоје *Аутономна покрајина Војводина и Аутономна покрајина Косово и Метохија као облици територијалне аутономије*. То је прошлост, то је историја. Наследили смо је. Она је утицала битно да у садашњем Уставу Републике Србије пише:

Република Србија има Аутономну покрајину Војводину и Аутономну покрајину Косово и Метохија. Суштинска аутономија Аутономне покрајине Косово и Метохија уредиће се посебним законом који се доноси по поступку предвиђеном за промену Устава.

2. став члана 182 Устава

Ово илуструје потпуни бесмисао његовог захтева, као председника Републике, да заборавимо прошлост и историју. Својим игнорисањем историје и прошлости Србског / Србског / српског народа Александар ВУЧИЋ

одбацује Устав Републике Србије и на тај начин. Још један доказ његове пословне неспособности да врши функцију председника Републике у складу с Уставом.

1.10 Непријатељ државе и Александар ВУЧИЋ као председник Републике

Повеља Уједињених Нација је саставни део правног система Републике Србије (2. став члана 16 Устава). У Повељи УН се недвосмислено, јасно, утврђује:

1. Савет безбедности, кад год је целисходно, користи такве регионалне споразуме или агенције за принудну акцију под својим руководством. Али, без одобрења Савета безбедности, неће по регионалним споразумима нити преко регионалних агенција бити предузета ниједна принудна акција, изузев мере против сваке непријатељске државе као што су оне дефинисане у ставу 2 овог члана, предвиђених у складу са чланом 107 или у регионалним споразумима усмереним против обнављања агресивне политике било које такве државе, све док Организација не буде могла, на тражење заинтересованих влада, да преузме на себе одговорност за сузбијање нове агресије такве државе.

2. Израз »непријатељска држава« како је употребљен у ставу 1 овог члана примењује се на сваку државу која је у току другог светског рата била непријатељ било ког потписника ове Повеље.

Глава VI, члан 53 Повеље УН

(масном црном бојом делове текста нагласио писац овог текста).

Знамо које су државе биле непријатељске према Краљевини Србији и Краљевини Југославији, према Србији и Србском народу, у 1. и 2. светском рату, следствено. То зна и председник Републике Александар ВУЧИЋ.

Да ли иједна од тих нама непријатељских држава није признала противуствано прокламовано шћиптарски окупрано Косово и Метохију за самосталну државу? Да ли иједна од њих поштује Устав Републике Србије, Повељу УН и Резолуцију СБ УН 1244?

Ниједна!

Под руководством власти СР Немачке, хитро су то прихватиле и признале нама, по претходној дефиницији УН, непријатељске државе: Турска, Шћиптарија (Албанија), Аустрија, Хрватска, Бугарска, Мађарска, наравно СР Немачка.

Александар Вучић је прогласио војни споразум са Савезном Републиком Немачком! На основу чега? Без сагласности народа!

Власти СР Немачке, не само да су успеле да увуку власти нама традиционално савезничких народа и држава: САД, Велике Британије и Француске у свој непријатељски однос према Југославији, Србији и Србском народу, већ су успеле да постану заштитници обнављања шћиптарске фашистичко - нацистичке окупације, отимања, србске територије, поробљавања, и прогона Србског народа на Косову и Метохији. Да би то оправдали пред својим народима организовали су под руководством председника САД Уилијама КЛИНТОНА, незапамћену пропаганду засновану на лажима против Срба и Србије, што му је било предочено у јавном писму 20.12.1998. г., и уз асистенцију премијера Велике Британије Тони БЛЕРА.

Проглашење војног споразума са СР Немачком је драстично поништавање резултата из 1. и 2. светског рата! То је велико омаловажавање невиних жртава и свих бораца против Хитлеровог нацизма! То је издаја тих војника, официра, старешина савезничких војски и обе домаће (партизанске и монархистичке) војске чија је језгра чинио Србски народ! Толико велико да је неприхватљиво и да захтева мобилисање свих

антифашистичких, антинацистичких, антирасних људи, удружења, странака, власти, држава широм планете да се заштите резултати 1. и 2. светског рата ради очувања мира, ради човечности, људских права и слобода. Догађаји на руској и украјинској територији сада Србски народ, Републику Србију и Републику Српску су опет ставили у ситуацију да будемо једна од искри те борбе на Балкану. Искористимо сва расположива мирнодопска легитимна средства (Устав Републике Србије, Повељу УН, Резолуцију СБ УН 1244, међународне мирнодопске уговоре) да та борба успе. Она почиње ослобађањем Косова и Метохије од шћиптарске окупације и његовим очувањем у оквиру Републике Србије. Србија не може ни да жели да то започне док је Александар ВУЧИЋ Председник Републике СРБИЈЕ.

Александар ВУЧИЋ, као председник Републике, одбацује да поштује сва та мирнодопска легитимна средства да би самовољним вођењем противустановне политике Републике Србије задовољио све захтеве и прохтеве ових непријатељских власти других држава Републици Србији и Србском народу! Он тиме поништава сву борбу савезничких народа и Србског народа против нацизма и фашизма, борбу за своју слободу, за очување своје територије и за независност своје државе. Тако је то када он одбацује прошлост и историју.

1.11 Неоснована обећања и тврђења Александра ВУЧИЋА као председника Републике

Од 1945. године до 1980. године је народу обећавана боља, «светла», будућност». Ми већ деценијама, од маја 1980. године, живимо у тој будућности. Сада Александар ВУЧИЋ, као председник Републике, гарантује бољу будућност ако прихватимо његову борбу за «компромис» да не би неко «добио све, а неко ништа» и да Србија бар «нешто добије» јер «немамо ништа», како нас он убеђује. Зашто нас у то убеђује? Зар је то дужност, зар је то право председника Републике и човека који командује Војсци Србије? Није! Тиме он жестоко делује супротно председничкој заклетви, супротно Уставу (4. став члана 114 Устава). Тако он уништава свеопшти морал у нашој држави и у нашем народу.

Тврђење Александра ВУЧИЋА, као председника Републике, да «немамо ништа» на Косову и Метохији је његово јавно признање да је он нас толико упропастио да «немамо ништа» на Косову и Метохији и да је одлучио да, пошто «немамо ништа» на Косову и Метохији, онда треба да одустанемо од одбране и повратка Косова и Метохије у уставни систем Републике Србије! Рекло би се да је веома храбар кад ово чини ако се не би знала страна подршка њему да нас овако срозава и уништава као и када се не би разумело да Народна скупштина и Уставни суд не извршавају своју прву уставну обавезу (3. став члана 4 Устава) да контролишу рад председника Републике.

Човек који то тврди не може и не треба да буде, легитимни председник Републике Србије.

То тврди Александар ВУЧИЋ експлоатишући и унижавајући углед, достојанство, ауторитет, моћ председника Републике Србије, поверење народа у институцију председника Републике Србије.

Зар Србија тражи да ишта добије што није њено или на шта нема право?

Не.

Србија и Србски народ, ми не тражимо да ишта добијемо, већ не прихватамо да нам се одузимају земља, природна богатства, слобода, људска права, сва национална заоставштина, рушење породице, отимање деце, , да нам се намећу германизовање и хрватизовање. Опредељења Србског народа и осталих држављана Републике Србије су записана у Уставу Републике Србије.

Он, Александар ВУЧИЋ, као председник Републике не подржава народни предлог да се Републици Србији исплати ратна одштета за материјалну штету нанету НАТО агресијом 1990. За моралну штету нанету лажима и

демонизовањем Срба и за убијање невиних људи захтевамо да се светској јавности изнесе истина да нити смо били агресор нити смо били геноцидни нити јесмо.

Србија и Србски народ захтевају да се поштују Повеља УН, Резолуција СБ УН 1244 и Устав Републике Србије, њена територија Уставом одређена и Резолуцијом СБ УН 1244 призната, људска права и слободе њених држављана на тој територији која укључује Косово и Метохију као свој нераздвојиви део.

Срби су били ослободили своју древну престоницу Драч. Велике западне силе су је потом поклониле Шћиптарима, који су касније добили и Скадар. Срби су то заборавили.

Он, Александар ВУЧИЋ, као председник Републике одбацује истину да су Срби Шћиптарима пружали уточиште од диктатуре Енвер Хоџе. Комунистичка партија Југославије (КПЈ) им је отворила границе Југославије из Србије, Црне Горе и Македоније. Шћиптарски дошљаци су постајали одани њени чланови. Шћитари су имали сва права као и остали држављани Србије и (ДФР, ФНР, СФР и СР) Југославије. Није било проблема између Срба и Шћиптара док и када међу Шћиптарима њихови политичари не организују протесте против државе и народа који су им пружили гостопримство и док о Србији и Србима не шире лажи. Шћиптарска руководства су организовали Шћиптаре да захтевају за себе републику у Југославији, независну од Србије. Тражили су је од Јосипа Броза; обећао им је, тврдили су. Изводили су све чешће појединачне терористичке акције против невиних Срба. Претили су Србима смрћу ако не напусте своје домове, ако им их не продају. Све организованије. Без казни. И све чешће и организованије су лажно тврдили да немају довољно права. Ругова је Папи обећао да ће Западу ставити сво рудно благо Косова и Метохије на слободно коришћење ако им се обезбеди да владају Косовом и Метохијом (вршећи злочине ради протеривања Срба).

Уследиле су санкције Србији и Црној Гори, «Олуја», «Бљесак», бомбардовања Србског народа 1995. и 1999. САД су у кратком року изградиле војну базу «Бондстил» на територији Србије. Без одобрења Србије и/или УН. Заштита шћиптарским терористима. Шћиптари успоставише своју власт на Косову и Метохији мимо Устава Републике Србије захваљујући Кумановском споразуму и Резолуцији наше Скупштине! Сада сматрају да је Косово и Метохија заувек њихова земља. Настављају да освајају југ Србије. Траже све до Ниша и Рашку. Наша власт је чинила неоправдиве уступке Шћиптарима, под руководством председника Броза, Милошевића, Тадића, Николића, њега: Александра ВУЧИЋА, као потпредседника или председника Владе и Ивице ДАЧИЋА.

Чиме то он, Александар ВУЧИЋ, као председник Републике, гарантује да ће Шћиптари у будућности поштовати Републику Србију, њен Устав, њен конститутивни Србски народ и његове народне вредности и наслеђе ако он прихвати не само садашње стање на Косову и Метохији створено злочинима над Србима и Србијом, већ и новим уступцима? Новим компромисима? Ничим!

Ако бисмо прихватили његов бесмислен захтев да заборавимо прошлост онда не бисмо били у стању да схватимо и сагледамо циљ Шћиптара: освајање целог јужног дела Србије, као што су прелили велики део Македоније, а не само Косова и Метохије. Оно што чине на Косову и Метохији и у Македонији није чак ни прошлост. Одиграва се свакодневно. Упркос томе, он, Александар ВУЧИЋ, као председник Републике, настоји да нас убеди да је за нашу будућност и будућност наше деце добро да прихватамо нове «компромисе». То је чак и против Резолуције. После сваког компромиса у коме смо се одрицали свога и давали га Шћиптарима они су тражили и траже, захтевају, нове уступке, нови «компромис».

Зна се где је граница томе, где је граница између Шћиптарије и Србије: Јуничка планина, Паштрик, Коритник. Она је утврђена и међународно призната.

1.12 Александар ВУЧИЋ као председник Републике уништава брак, породицу

Александар ВУЧИЋ је у својству председника Републике објавио да морамо да прихватимо једнополни (а зашто, кад се већ предлаже изопачавање појма и институције брака, не и трополни?) брак «да бисмо следили напредак и цивилизацијски развој Европске Уније», како нам је он објаснио. Он одбацује уставно утврђени миленијумски појам брака да је то заједница двоје разнополних људи: мушкарца и жене. Основни циљ брака је стварање ПОРОДИЦЕ:

Свако има право да слободно одлучи о закључењу и раскидању брака.

Брак се закључује на основу слободно датог пристанка мушкарца и жене пред државним органом.

Закључење, трајање и раскид брака почивају на равноправности мушкарца и жене.

Брак и односи у браку и породици уређују се законом.

Ванбрачна заједница се изједначава са браком, у складу са законом.

Члан 62 Устава

Породица, мајка, самохрани родитељ и дете у Републици Србији уживају посебну заштиту, у складу са законом.

Мајци се пружа посебна подршка и заштита пре и после порођаја.

Посебна заштита пружа се деци о којој се родитељи не старају и деци која су ометена у психичком или физичком развоју.

Деца млађа од 15 година не могу бити запослена нити, ако су млађа од 18 година, могу да раде на пословима штетним по њихово здравље или морал.

Члан 66 Устава

Брак, породица, је основна ћелија друштва и државе. Материнство, очинство, родитељство, је једна од најплеменитијих обавеза и најискренија, потпуна, алтруистичка љубав. Једнополни брак то исмева, подвргнује руглу, циља да уништи. За једнополну заједницу двоје (или више?) људи треба утврдити друго име и статус, а не *брак* или *ПОРОДИЦА*. Тај нови противуставни захтев председника Републике Александра ВУЧИЋА је биолошки, друштвени, државни и морални канцер. То је само по себи и за себе довољан разлог да он треба што пре да буде уклоњен с положаја председника Републике Србије његовим разрешењем мирнодопским начином уставним поступком. Захтевом Народној скупштини се тражи да Народна скупштина изврши своју уставну обавезу да га не прогласи за председника Републике Србије.

1.13 Александар ВУЧИЋ противуставно одређује председника Народне скупштине

Александар ВУЧИЋ је у својству председника Републике јавно био објавио да ће Ивица ДАЧИЋ бити нови председник Народне скупштине. Александар ВУЧИЋ је и тиме противуставно преузео и самовољно присвојио ингеренције, надлежност, право и слободу другог државног органа, у овом случају Народне скупштине и народних посланика да слободно бирају председника Народне скупштине:

Народна скупштина, већином гласова свих народних посланика, бира председника и једног или више потпредседника Народне скупштине.

Председник Народне скупштине представља Народну скупштину, сазива њене седнице, председава њима и врши друге послове одређене Уставом, законом и пословником Народне скупштине

Члан 104 Устава

Додатни доказ пословне неспособности Александра ВУЧИЋА да буде председник Републике у складу с Уставом.

2. Лични докази самог Александра ВУЧИЋА да он не може да положи искрену, верну, одану

председничку заклетву

Председничка заклетва је последњи уставни услов (4. став члана 114 Устава) да изабрани кандидат за председника Републике може да ступи на ту дужност и да буде легитиман председник Републике Србије.

Александар ВУЧИЋ се јавно, усмено и писмено, заклео народу на Уставу, а Српској православној цркви и Богу на Мирослављевом јеванђељу, да ће *све своје снаге посветити очувању суверености и целине територије Републике Србије, укључујући и Косово и Метохију као њен саставни део, као и остваривању људских и мањинских права и слобода, поштовању и одбрани Устава и закона, очувању мира и благостања свих грађана Републике Србије и да ће савесно и одговорно испуњавати све своје дужности.*

Сваким својим противуставним делом, чином, актом и сваким својим неизвршавањем уставних дужности Александар ВУЧИЋ је све дубље и дубље одбацивао, омаловажавао, газио, своју председничку заклетву, деловао супротно њој и утврђивао свој статус нелегитимног председника Републике, односно узурпатора функције, дужности и положаја председника Републике. Непрекидно је све јасније и изразитије доказивао своју неспособност да извршава дужности и функције председника Републике у складу с Уставом.

Лично је сам доказивао и вишеструко доказао да он не може да положи веродостојну, искрену, верну, одану, истиниту председничку заклетву.

ЛИЧНИ ДОКАЗ САМОГ АЛЕКСАНДРА ВУЧИЋА ЗА ТВРЂЕЊЕ ПОД 3.

Александар ВУЧИЋ није следио пример Томислава НИКОЛИЋА да одмах по проглашењу за председника Републике поштује чланове 6 и 115 Устава и поднесе оставку на положај и функцију председника политичке странке – Српске напредне странке (СНС). Следио је противуставан однос Бориса ТАДИЋА према институцији председника Републике задржавајући положај и вршећи функцију и дужности председника те странке. Одбацио је те чланове Устава. Погазио је своју председничку заклетву. Доказао је и тако да не брани Устав, већ да га разрушава, да нема пословну способност да буде председник Републике у складу с Уставом

ЛИЧНИ ДОКАЗ САМОГ АЛЕКСАНДРА ВУЧИЋА ЗА ТВРЂЕЊЕ ПОД 4.

У току грозничаве „борбе против непознатог противника Короне – Ковид19“ Александар ВУЧИЋ је у својству председника Републике руководио суспендовањем Народне скупштине. Устав не познаје институцију суспендовања Народне скупштине. Председник Републике може да распусти Народну скупштину на образложени предлог Владе (члан 109 Устава). Устав председнику Републике не даје другу могућност да распусти Народну скупштину. Влада није била поднела образложени предлог за распуштање Народне скупштине. У члану 200 је утврђено да се Народна скупштина састаје у току ванредног стања и без позива. Руководио је противуставним суспендовањем Народне скупштине и државним ударом, што су правилно јавно оценили народни посланици професор др Миладин ШЕВАРЛИЋ и Саша РАДУЛОВИЋ. Деловао је супротно члановима 1, 3, 5, 109, 114 и 200 Устава.

ЛИЧНИ ДОКАЗ САМОГ АЛЕКСАНДРА ВУЧИЋА ЗА ТВРЂЕЊЕ ПОД 5.

Противуставно (супротно члановима 6 и 115 Устава) Александар ВУЧИЋ је као носилац изборне листе «АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ За нашу децу», која има 180 посланичких мандата, тј. броји више од две трећине народних посланика, потпуно преко те листе подчинио себи Народну скупштину. Утврђивао је, као председник СНС и као носилац изборне листе, предлоге за нове законе. Народни посланици, са те изборне листе и из СНС, су одано њему те предлоге претварали у законе. Он их је у својству председника Републике проглашавао за пуноважне, правоснажне. Тиме је деловао и делује супротно члановима 1, 2, 3 и 5 Устава.

Њему је било предочено (у достављеном му допису Народној скупштини 01 Број 07 -1765/17 од 03.08.2020. г. поднетом у 09:28) пре конституисања Народне скупштине да она не може да се конституише јер су људи изабрани за народне посланике по противуставном закону. Није бранио Устав. Прекршио је опет своју председничку заклетву. Народна иницијатива је 26.11.2020.г. зато захтевала да се распусти Народна скупштина. Није прихватио.

Сада је објавио да на основу члана 109 Устава распушта Народну скупштину на образложени предлог Владе. Од председнице Владе Ане БРНАБИЋ је потом четири пута писмено тражено, на основу члана 51 Устава, да јавно изложи тај образложени предлог Владе председнику Републике. Последњи пут је тражено то и од председника Републике Александра ВУЧИЋА (а и од Ивице ДАЧИЋА као председника Народне скупштине). Нису јавно изнели тај образложени предлог Владе. Зашто га нису изнели? Делују сложено, под његовим руководством, супротно члановима 1, 3, 4 и 51 Устава.

Двоструко председништво, државе и странке, Александра ВУЧИЋА траје стално од тренутка његовог полагања заклетве и инаугурисања. Оно му је омогућило да себи потпуно подреди Народну скупштину и да утиче на рад и других државних органа (Уставног суда и Републичке изборне комисије) експлоатишући углед, ауторитет и моћ институције председника Републике. Он је одузео сувереност од народа. То забрањују 2. став члана 2, 3. члан, 1. став члана 6 и члан 115 Устава.

ЛИЧНИ ДОКАЗ САМОГ АЛЕКСАНДРА ВУЧИЋА ЗА ТВРЂЕЊЕ ПОД 6.

Руководио је доношењем новог Закона о референдуму и народној иницијативи. Циљ је био и остао да се подвали Уставу и народу који је референдумски био усвојио Устав. Тај Устав, још увек једини важећи Устав Републике Србије, је био донет на основу дотадашњег: њеног Устава и Закона о референдуму и народној иницијативи у чијем члану 24 је било утврђено да је гласање пуноважно и правоснажно као референдум ако на гласању учествује најмање више од 50 % бирача од укупног броја бирача. Устав нигде није другачије одредио Референдум, већ се засновао на том Закону када у 7. ставу свог члана 203 утврђује оне своје одредбе које могу да се мењају само уз референдумску сагласност држављана Републике Србије. Под његовим руководством, уз сагласност председника Народне скупштине, и са оданим извршавањем његовог става, народни посланици са изборне листе «Александар ВУЧИЋ За нашу децу» својом већином донесоше тај нови Закон о референдуму и народној иницијативи. Одбацише члан 24 из претходног Закона. Дозволише да се промени смисао, значење и важност појма, речи: РЕФЕРЕНДУМ. Срозаше га на најнижи могући ранг гласања: довољно је да једно лице гласа и његов глас ДА тада се прихвата као народна референдумска одлука да је предлог, изнет на гласање, прихваћен! Тиме се деловало супротно Преамбули ОДЛУКЕ О ПРОГЛАШЕЊУ УСТАВА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ (РС број 37 Од 08.11.2006. Г.), Преамбули и члановима 1, 3, 5 и 203 Устава. Он, Александар ВУЧИЋ, је, преузимајући самовољно надлежност Републичке изборне комисије, противуставно објавио да је на том лажном референдуму народ одлучио да се мења део Устава о судству. Учинио је то упркос томе што 70% бирача није гласало користећи своја уставна права из чланова 43, 46 и 52., упркос томе што је само 16% бирача гласало ДА, а 13% је гласало НЕ; односно упркос томе што 83% бирача од укупног броја бирача није гласало ДА!

У члану 43 тог новог Закона о референдуму и народној иницијативи је дато право Народној скупштини да после четири године од референдума може да донесе одлуку супротну референдумској! Тиме је одузео сувереност народу и доделио је Народној скупштини! То строго забрањује други став члана 2 Устава. Због тога је прекршио и чланове 1, 3 и 5 Устава. Уз то отворио је могућност увођења потпуног физичког, умног, духовног, психичког ропства грађана Републике Србије. Тиме је деловао супротно првом и другом ставу члана 21, што за собом повлачи рушење и чланова 1 -3 Устава. Референдум је могао и може да се мења само на референдуму по до тада важећем закону, по закону о референдуму на основу кога је донет Устав! Александар ВУЧИЋ је

урадио супротно и тако дао нови доказ своје пословне неспособности да буде председник Републике Србије у складу с Уставом.

ЛИЧНИ ДОКАЗ САМОГ АЛЕКСАНДРА ВУЧИЋА ЗА ТВРЂЕЊЕ ПОД 7.

Упркос свих указивања Александру ВУЧИЋУ да као носилац изборних листи делује против Устава (против чланова 6 и 115, а тиме и против чланова 1 - 3, Устава), председник Републике Александар ВУЧИЋ се позива на опште право грађанина да може да дозволи коме хоће употребу свог имена. И тако даде своје име изборној листи «АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ Заједно можемо све». Дозволио је да се име и презиме председника Републике користи за једну изборну листу. Она је тиме привилегована у односу на остале изборне листе, тј. према осталим изборним листама је спровео дискриминацију. То је супротно једнакости свих пред Уставом и законом, први став члана 21 Устава, и строго забрањено трећим ставом тог члана Устава. То повлачи да Александар ВУЧИЋ руши владавину права, социјалну правду, начела грађанске демократије, људска права, тј. да руши чланове 1 и 3. Устава.

Дајући своје име једној изборној листи, која добија највише посланичких мандата, он јасно, свесно, доказује да привилегује једну изборну листу, деградира и дискриминише остале изборне листе. То противуставно дело (супротно члановима 1-3 и 21 Устава) председника Републике Александра ВУЧИЋА је само за себе довољан његов лични доказ да он нема пословну способност да буде ни кандидат за председника Републике, те ни председник Републике, у складу с Уставом. Овиме је Александар ВУЧИЋ као председнички кандидат доказао да не може да буде председник Републике Србије јер не може да извршава основну председничку дужност: да председник Републике изражава државно јединство (члан 111 Устава). Доказао је поново да нема пословну способност да буде председник Републике у складу с Уставом.

ЛИЧНИ ДОКАЗ САМОГ АЛЕКСАНДРА ВУЧИЋА ЗА ТВРЂЕЊЕ ПОД 8.

Многе генерације су само чуле за «Ђораву кутију». Тако је народ назвао гласање и метод. Увела их је КПЈ на гласању 1946. године по питању да ли Југославија да остане монархија или да постане република. Биле су две кутије. Једна с меканим дном. Друга с тврдим дном. Бирач је стављао гласачку куглицу у прву за Републику и то се није чуло. Бирач који је гласао за Монархију спуштао је куглицу у кутију с тврдим дном што је одмах одјекнуло. Крај његовог имена у бирачком списку је означено да је био за Монархију. Сачињен је збирни списак свих монархиста. Проглашени су противницима државе јер су били против «линије КПЈ». Над њима су спровођене разне репресивне мере, кажњавања, хапшења, итд. Тако је на један начин утериван страх у народу. Тај страх и данас влада. Тај метод примењује садашња власт под руководством Александра ВУЧИЋА. Власт тачно зна ко је изашао на гласање, а ко није. Народ то не зна. Власт одбија да код имена сваког бирача по завршетку гласања напише ДА (гласао је) или НЕ (није гласао)! Власт не дозвољава да народ присуствује пребројавању гласова, не прихвата да је оно јавно. Републичка изборна комисија је 2020. године одбила предлог 57 грађана од 25.06.2020. г. да се на крају гласања објаве бирачки спискови и да се у једном стубцу поред имена бирача упише ДА (гласао) или НЕ (није гласао). Тако би свако имао увид ко је учествовао и ко није, да ли је на бирачким списковима било «мртвих душа». Спречила би се «крађа гласова». Тражено је и да оригинале бирачких спискова потпишу одмах по закључивању резултата сви чланови бирачког одбора и да се одмах изложе на том бирачком месту, а да се други оригинал (или оверена копија) пошаље Републичкој изборној комисији. Тако би се спречиле изборне крађе. Републичка изборна комисија је то одбила. Тако су спроведени и ови избори. Председник Александар ВУЧИЋ није бранио право грађана на правичне слободне изборе (1. став члана 2 Устава). Пошто је и председник најмоћније политичке и скупштинске странке, носилац изборне листе и председник Републике, он предлаже нове законе или одобрава предлоге, које

народни посланици са листе која носи његово име и/или који су чланови СНС усвоје као закон. Развио је затворени систем «Ђораве кутије» недодирљивости његове противуставне владавине. Усавршио је метод «Ђораве кутије» као ефикасан метод застрашивања и кажњавања бирача. Србија не може да изађе из «Ђораве кутије» под председништвом Александра ВУЧИЋА. То истовремено показује да Александар ВУЧИЋ има неке изузетне пословне способности и да нема пословну способност да буде председник Републике у складу с Уставом.

ЛИЧНИ ДОКАЗ САМОГ АЛЕКСАНДРА ВУЧИЋА ЗА ТВРЂЕЊЕ ПОД 9.

У Закону о избору председника Републике део који се односи на изборно право држављанина Републике Србије да буде биран за председника Републике и на његову пословну (не)способност подразумева, према члану 112 Устава и према 4. ставу члана 114 Устава, да то значи пословну (не)способност да то лице извршава дужности, обавезе, функције, председника Републике утврђене Уставом (и законом који је у складу с Уставом: члан 194 Устава).

Лице делимично лишено пословне способности може да бира председника Републике и да буде бирано за председника Републике ако суд решењем о делимичном лишењу пословне способности није утврдио да је неспособно да врши изборно право.

2. став Закона о избору председника Републике

Нови Закон о избору председника Републике нигде у свом тексту не утврђује:

- ни ко је овлашћен да поднесе захтев суду за оцену пословне (не)способности лица да буде председник Републике у складу с Уставом,
- ни који суд је меродаван да оцени да је лице пословно (не)способно.

Уставни суд је надлежан да оцењује уставност и законитост рада и дела, аката, председника Републике на основу 3. става и члана 4 и члана 118, 1. става члана 166, тачке 6 члана 167 Устава. У горњем одељку 1.0 је показано да су Уставном суду биле подношене иницијативе да оцени уставност и законитост рада, деловања и аката председника Републике Александра ВУЧИЋА. Уставни суд је одбијао да прихвати те иницијативе својим актима: ИР – 35/016 од 10.06.2016. г., ИР – 43/2017 од 19.10.2017. г., ИР – 77/2017 од 17.01.2018. г. ИР – 51/2018 од 28.08.2018.г., Уж – 2018/2017 од 19.11.2018.г., ИР – 34/2019 од 23.08.2019.г., Су број: 24/278 од 21.05.2020. г. и Су број: 445/1 од 7. децембра 2020. године. Основни разлози су били да појединац није овлашћено лице да подноси те иницијативе и да Уставни суд није надлежан да по таквој иницијативи делује већ једино на захтев Народне скупштине.

Народна скупштина је нови Закон о избору председника Републике донела 04.02.2022.г. Председник Народне скупштине је 03.03.2022.г. расписао изборе за председника Републике. Свега месец дана после усвајања Закона о избору председника Републике у Народној скупштини.

Ниједан суд није утврдио, нити су потписници Приговора тврдили, да је Александар ВУЧИЋ делимично или потпуно пословно неспособан. Он јесте пословно способан за разне послове, али не и за послове и радње председника Републике да буду на основу Устава, у складу с Уставом.

Зато је тај део члана 3 новог Закона о избору народних посланика неприменљив на Александра Вучића. На њега је применљив први став члана 52 Устава, повезан са члановима 112 и 114 Устава, да кандидат за председника Републике, те и председник Републике, треба да има пословну способност да извршава дужности, обавезе и функције председника Републике на основу Устава, у складу с Уставом.

Закон о избору председника Републике је суштински изгласала већина од 180 народних посланика изборне листе «АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ За нашу децу» чији је носилац председник Републике Александар ВУЧИЋ. Он је у својству председника Републике Указом прогласио тај Закон за важећи.

Све то доказује следеће:

- 2. став Закона о избору председника Републике је неприменљив на Александра ВУЧИЋА.

- 2. став Закона о избору председника Републике је донет и ступио је на снагу свега месец дана пре расписивања избора за председника Републике да би се спречило подношење приговора Републичкој изборној комисији на њено решење да прихвата најављену кандидатуру Александра ВУЧИЋА за председника Републике. То следи из решења Републичке изборне комисије (02 Број: 013-654/22 од 11.03.2022. г.). Ово је пример како се Александру ВУЧИЋУ додељују посебне привилегије и повластице. Њима се делује супротно: 1. ставу члана 21, члану 3, 1. ставу члана 19 и члану 20 Устава.

Председник Републике Александар ВУЧИЋ је прогласио нови противуставни Закон о избору председника Републике месец дана пре објављивања избора за председника Републике упркос вишегодишњих предлога да се тај Закон усклади с Уставом. Други став члана 3 је неприменљив у садашњој ситуацији: не утврђује ко је меродаван да покрене поступак оцене пословне (не)способности једног лица, који суд је надлежан да то утврди и донет је свега месец дана пре проглашења избора за председника Републике. Задржао је противуставни карактер да није одредио када је гласање за председника пуновлажно. Да би се потпуно задовољио члан 111 Устава, требало је да одреди да је за председника Републике изабран држављанин Републике Србије за кога је гласало најмање више од 50% бирача од укупног броја бирача.

ДОКАЗ ТВРЂЕЊА ПОД 10.

Према извештају Републичке изборне комисије о њеној одлуци донетој на 51. њеној седници: <https://www.rik.parlament.gov.rs/vest/292507/51-sednica-republicke-izborne-komisije.php> од укупног броја бирача: 6.305.816, за Александра ВУЧИЋА је гласало 2.157.008 тј. 34,207% бирача, односно није га подржало 4. 148. 808 бирача, тј. 65,793% бирача од укупног броја бирача. Он и зато не може да извршава основну дужност председника Републике: да изражава њено државно јединство (члан 111 Устава).

НЕПРАВЕДНОСТ И ПРОТИВУСТАВНОСТ ПРОЦЕСА ОД КАНДИДОВАЊА ДО ИЗБОРА АЛЕКСАНДРА ВУЧИЋА ДОКАЗ ТВРЂЕЊА ПОД 11.

ДОКАЗ ТВРЂЕЊА ПОД А)

Десет грађана су у прописаном временском року, на основу „уживо“ видео снимка седнице Републичке изборне комисије, као најмеродавнијег за утврђивање одлуке, поднели Приговор (од 09.03.2022.г.) Републичкој изборној комисији на њено Решење (02 Број: 013-654/22 од 09.03.2022.г.) да прихвата Александра ВУЧИЋА за кандидата за председника Републике.

Републичка изборна комисија је разматрала тај Приговор на то њено решење једино са општег становишта човекове пословне (не)способности. Она је нетачно, неистинито, навела да су потписници Приговора тврдили да Александар ВУЧИЋ нема пословну способност. Потписници ПРИГОВОРА су тврдили и изложили доказе самог Александра ВУЧИЋА да он није пословно способан да буде председник Републике *у складу с Уставом*. Приговор се није односио на општу пословну (не)способност Александра ВУЧИЋА. Потписници нису негирали његове извршне способности за разне послове (на пример: за секретара Српске радикалне странке или за генералног секретара Српске напредне странке). Потписници су изнели **доказе самог Александра ВУЧИЋА да је пословно неспособан да буде кандидат за председника Републике у складу с Уставом**. Републичка изборна комисија то није разматрала. То је игнорисала. Није разматрала његову пословну (не)способност са становишта уставних дужности, обавеза и права председника Републике, а Приговор се на то односи.

Републичка изборна комисија није ни једном потписнику Приговора доставила своје Решење (02 Број 013-654/22 од 11.03.2022. године) да се Приговор одбија. Није била отворила пре избора ни страницу на свом ипростору („веб сајту“) <https://www.rik.parlament.gov.rs> за приговоре на њена решења о прихватању кандидата за председника Републике и за њена решења о тим приговорима. Зато данима подносиоци Приговора нису могли да нађу то њено решење у одељку одређеном за приговоре и решења која се односе на изборе за председника Републике. То је од њих тражио Управни суд упркос томе што је Управном суду тај податак био поднет епоштом још 13.03.2022. г. О томе су потписници Приговора обавештавали Управни суд. Сасвим случајно је један потписник открио тек 16.03.2022.г. то њено Решење објављено, али у одељку за приговоре и решења Републичке изборне комисије за изборе народних посланика (Додатак 2)! Републичка изборна комисија је настојала да онемогући потписницима Приговора да у току 72 прописана сата поднесу уређену Жалбу Управном суду. Истовремено је онемогућила другим председничким кандидатима, медиима и грађанима да сазнају да јој је био правовремено поднет приговор на њено решење да Александра ВУЧИЋА прихвата за кандидата за председника Републике! То је супротно владавини права, начелима грађанске демократије и људским правима (члан 1 Устава), супротно праву на благовремену обавештеност грађана (члан 51 Устава) и праву на правично суђење (члан 32 Устава). То руши владавину права, начела грађанске демократије, социјалну правду и људска права супротно члановима 1 и 3 Устава.

Све то доказује неоснованост и неправедност, неправичност, оба решења Републичке изборне комисије: којим прихвата кандидовање Александра ВУЧИЋА за председника Републике (02 Број: 013-654/22 од 09.03.2022.г.) и којим одбија (02 Број: 013-654/22 од 11.03.2022.г.) Приговор (од 09.03.2022. г.).

ДОКАЗ ТВРЂЕЊА ПОД Б)

Управном суду је иста група од 10 грађана поднела Жалбу 12.03.2022.г. у 10:30 на Решење Републичке изборне комисије (02 Број 013-654/22 од 11.03.2022. године) у прописаном року од 72 сата од доношења тог решења.

Судија Ксенија ИВАНОВИЋ Управног суда је 12.03.2022. г. својим Решењем (13 Уж 26/22 од 12.03.2022. г.) „**НАЛОЖИЛА** Љубомиру ГРУЈИЋУ“ да „**ОДМАХ** а најкасније **у року од 6 (шест) часова од пријема овог решења** уреди жалбу тако што ће да:

- означи у ком својству подноси жалбу и о томе суду достави доказ, како за себе, тако и за остала лица наведена у жалби,
- суду достави жалбу потписану од стране лица која су у жалби наведена као подносиоци жалбе или достави оригинал пуномоћје за заступање тих лица,
- означи број решења које жалбом оспорава и исто достави суду.“

То Решење је достављено лично Љубомиру ГРУЈИЋУ у суботу 12.03.2022. г. у 18:30. То је било **вече нерадног дана**. Било је немогуће физички и технички у току 6 сати добити потписе свих потписника. Један потписник нема ни телефон ни рачунар ни електронску адресу. Не постоји закон да свако мора да их има. **Следећи дан је био нерадан**. Потписник Приговора из Суботице је могао тек у понедељак 14.03.2022.г. да најбрже пост експресом пошаље свој потпис. То је и учинио.

Еписмом 13.03.2022.г. у 00:33, два минута пре истека рока од 6 сати, Љубомир ГРУЈИЋ је епоштом Управном суду послао потписе пет потписника. Истог дана је у 14:07 следећим еписмом обавестио Управни суд о траженом броју Решења Републичке изборне комисије:

„УПРАВНОМ СУДУ

predsednik@up.sud.rs, kabinet@up.sud.rs, portparol@up.sud.rs

У ВЕЗИ ВАШЕГ РЕШЕЊА 13 Уж 26/22 од 12.03.2022.г. обавештавам Вас о следећем:

1. Ни један потписник Приговора није до овог момента добио Решење Републичке изборне комисије да се Приговор одбија.

2. Број Решења Републичке изборне комисије на које се односи наша Жалба је: 02 Број 013-654/22 донето у Београду 11. марта 2022. године. Ови подаци Вам се достављају према документу <https://www.rik.parlament.gov.rs/extfile/sr/107910/RESENJE%20PO%20PRIGOVORU-110322.pdf> објављеном на ипростору <https://www.rik.parlament.gov.rs/> Републичке изборне комисије.

3. Упркос свог нашег и мог залагања синоћ и ноћас да Вам сви потписници поднесу Изјаву и Жалбу својеручно потписану то није било нит је данас могуће остварити. Из Суботице није било могуће послати поштом или донети возом или аутобусом, а потписник из Суботице нема свој ауто. Потписник из Крагујевца и потписници из Београда који немају техничка средства нису могли да напишу и пошаљу својеручно потписана тражена документа.

4. Остали потписници су ми доставили тражена документа лично потписана која сам Вам ноћас проследио доњим еписмом у 00:33.

5. Ја сам Вам доставио жалбу с мојим својеручним потписом у два примерка. Изјаву сам синоћ потписао електронски и послао сам Вам је. Немам боље техничке могућности. Копирница није радила ни синоћ нити ради данас.

6. Службеници Управног суда или РИКе су јуче телефонски проверили и утврдили и веродостојност и тачност свих података потписника Жалбе.

С обзиром на све то, сви ми потписници сматрамо да није оправдано да Управни суд Жалбу одбаци зато што су Ваши захтеви само делимично били испуњени, а били су 100% извршени у постојећим околностима.

У име свих потписника, чије су еадресе дате под Цц,

с поштовањем

Љубомир Т. Грујић“

Види се да смо **13.03.2022. г. у 14:07 доставили: „Број Решења Републичке изборне комисије на које се односи наша Жалба је: 02 Број 013-654/22 донето у Београду 11. марта 2022. године“**. Упркос томе, као што даље следи из решења Управног суда, Суд је стално тражио да му доставимо тај број. Зато смо данима покушавали да нађемо то Решење у одељку за ПРИГОВОРЕ где треба да буду и решења на приговоре за избор председника Републике.

14.03.2022. г. смо у 20:40 поднели поново нашу Жалбу допуњену са својеручним потписима свих десет потписника и са додатком документа Народне иницијативе поднетог 26.11.2020. г. Народној скупштини као доказ да је 486 потписника Народне иницијативе овластило нас, чланове њеног Иницијативног одбора, да иступамо и у њихово име. Управни суд је потом захтевао да поднесемо пуномоћје сваког лица у чије име иступамо. То није било могуће ни физички ни технички да остваримо. Зато смо наставили да подносимо жалбу сваки само у своје лично име.

15.03.2022. г. у 13:45 смо добили **РЕШЕЊЕ УПРАВНОГ СУДА** (13 Уж 26/22 од 14.03.2022. г.) да се наша жалба одбацује. То решење је трочлано судско веће, у саставу од судија: Вере МАРИНКОВИЋ, председника већа, Ксеније ИВАНОВИЋ и Тије БОШКОВИЋ, чланова већа, са судским саветником Милицом ЈОВАНОВИЋ, као записничарем, донело 14.03.2022. г. у 10:00. Рок од 72 сата је истицао 14.03.2022. г. у 18:18. Судско веће је осам часова пре истека рока од 72 сата објавило своје решење да се жалба одбија! Оно није сачекало да поднесемо нашу жалбу са свим својеручним потписима како нам је било наложено! Зашто није сачекало? Зашто им се толико журило?

Ми смо истог дана, 15.03.2022. г., у 22:30 поднели Жалбу на то Решење са својеручним потписима свих десет потписника. Ми нисмо успевали да нађемо тражено Решење Републичке изборне комисије у одељку ПРИГОВОРИ на ипростору <https://www.rik.parlament.gov.rs> Републичке изборне комисије /осим онога које смо нашли на другом месту, о коме смо обавестили 13.03.2022.г. у 14:07 у свом еписму (напред цитираном) Управном суду, а што је Суд непрекидно запостављао/. Управном суду смо зато написали да га нисмо нашли јер смо га тражили у одељку за ПРИГОВОРЕ и решења по њима за изборе за председника Републике. Нисмо нашли јер Републичка изборна комисија тај одељак није уопште отворила пре избора! Нашли смо га случајно у одељку за изборе народних посланика (Додатак 2)! Сакривеног од осталих председничких кандидата, од медиа, од јавности и од нас, потписника Приговора! Сакривеног, јер у насловима тих докумената не пише да се односе на изборе за председника Републике! Време је пролазило док су потписници Приговора трагали за тим решењем Републичке изборне комисије да га нађу у одељку ПРИГОВОРИ. Републичка изборна комисија је била успешна (ако се одбаци чињеница да смо жалбу поднели 12.03.2022. г. у року) да нам онемогући задовољење услова од 72 сата јер смо нову Жалбу доставили када је било 74:22 сати од доношења њеног решења! Управни суд је њено одуговлачење прихватио у свом решењу донетом 16.03.2022. г. упркос томе што смо били те услове задовољили још 12. и 13.03.2022. г.!

Републичка изборна комисија је тек после избора у одељку ПРИГОВОРИ отворила странице: ИЗБОРИ ПРЕДСЕДНИКА РЕПУБЛИКЕ и ИЗБОРИ ПРЕДСЕДНИКА РЕПУБЛИКЕ И НАРОДНИХ ПОСЛАНИКА. Међутим, у њима нема нашег Приговора и њеног решења!!!

17.03.2022.г. у 11:44 смо добили **РЕШЕЊЕ** (10 Уж 27/22 од 16.03.2022. г. у 12:00) трочланог судског већа УПРАВНОГ СУДА у саставу од судија: Вере МАРИНКОВИЋ, председника већа, Ксеније ИВАНОВИЋ и Тије БОШКОВИЋ, чланова већа, са судским саветником Милицом ЈОВАНОВИЋ, као записничарем, да се **ОДБАЦУЈЕ** жалба која се односи на Решење Управног суда.

Тим решењем није одбачена жалба на решења Републичке изборне комисије јер је Управни суд тим својим решењем од 16.03.2022. г. раздвојио предмете тако да се:

- у предмету под бројем 10 Уж 27/12 изборни спор води по жалби ради поништаја решења Управног суда 13 Уж 26/22 14.03.2022. године,
- док се у предмету Уж 28/22 води изборни спор по жалби на Решење Републичке изборне комисије донето на њеној 23. седници завршеној у 10:35 11.03.2022. године о одбијању као неоснованог приговора на решење Републичке изборне комисије донето на седници завршеној у 12:17 09.03.2022. године о прихватању Александра ВУЧИЋА за кандидата за председника Републике.

Истог дана, 17.03.2022.г. у 15:09 смо добили **РЕШЕЊЕ** судије Зорице КИТАНОВИЋ (1 Уж 28/22 од 16.03.2022. године) да се **НАЛАЖЕ** свим потписницима Приговора и Жалби „да **ОДМАХ** а најкасније **у року од 12 (дванаест) часова од пријема овог решења** уреде жалбу тако што ће да:

- означе у ком својству подносе жалбу и о томе суду доставе доказ,
- означе број решења које жалбом оспоравају и исто доставе суду.

Упозоравају се подносиоци жалбе да ће, у случају непоступања по решењу Управног суда у остављеном року, жалба бити одбачена.“

Истог дана, 17.03.2022. г. у 19:40., пре истека рока од 12 часова, смо поднели потпуно уређену Жалбу према свим претходним захтевима Управног суда.

У понедељак 21.03.2022. г. смо добили у 09:38:00 **РЕШЕЊЕ** (1 Уж 28/22 од 18.03.2022. г.) судског већа у саставу од судија: Зорице КИТАНОВИЋ, председника већа, Весне ДАНИЛОВИЋ и Елене ПЕТРОВИЋ, чланова већа, са судским саветником Данијелом ПОПОВИЋ, као записничарем, УПРАВНОГ СУДА да се жалба **ОДБАЦУЈЕ** са следећим образложењем:

„Како је ожалбено решење Републичке изборне комисије 02 број: 013-654/22 од 11.03.2022. године објављено на веб-презентацији Републичке изборне комисије дана 11.03.2022. године у 18 часова и 18 минута, а жалба против тог решења поднета Управном суду непосредно 15.03.2022. године у 22 часа и 30 минута, то је, жалба поднета по протеклу рока од 72 часа од објављивања тог решења на веб-презентацији, који рок је прописан одредбом члана 156. Закона о избору народних посланика.

Са изнетих разлога суд је применом одредбе члана 26. став 2, у вези са ставом 1. тачка 1 истог члана Закона о управним споровима, на чију сходну примену упућује одредба члана 8. став 3. Закона о избору председника Републике, донео одлуку као у диспозитиву решења.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 18.03.2022. године, у 13,30 часова, 1 Уж 28/22.“

То Решење Управног суда се односи на жалбу поднету на Решење Управног суда 13 УЖ 26/22 од 14.03.2022. године. Оно је пример неправедне, неправичне, судске одлуке из следећих разлога:

1. Потписници Приговора Републичкој изборној комисији и жалбе Управном суду су број Решења Републичке изборне комисије поднели епоштом Управном суду још 13.03.2022. г. у 14:07. Управни суд је и после тога тражио да у жалби напишемо тај податак.
2. Потписници су још 12.03.2022. г. у року поднели жалбу с једним својеручним потписом и у документу од 14.03.2022. г. у 20:40 опет поднели жалбу Управном суду са изјавама да је сваки потписник потписао и Приговор и Жалбу у своје лично име и то је својеручно потписао.
3. Од 18:18 дана 11.03.2022. г. до 20:40 дана 14.03.2022. г. јесте протекло 74 часа и 22 минута, што је више од 72 часа за 2 сата и 22 минута. До тога је дошло зато што је у Жалби поднетој 12.03.2022. г. у 10:30 био својеручни потпис само првог потписника, зато што је физички и технички био неостварив захтев да се жалба уреди у року од шест сати, зато што Управни суд није уважио наше еписмо од 13.03.2022.г. у коме смо поднели број траженог решења Републичке изборне комисије већ нас је и даље примораво да нађемо тај број што је потписницима значило да га нађу у одељку ПРИГОВОРИ на иппростору Републичке изборне комисије: <https://www.rik.parlament.gov.rs>.
4. Управни суд је својим решењима, судија Ксенија Ивановић, 13 Уж 26/22 од 12.03.2022. године и, судија Зорица Китановић, 1 Уж 28/22 од 16.03.2022. године показао разумевање за оправданост што нисмо налазили Решење Републичке изборне комисије, да се наш Приговор одбија, на иппростору <https://www.rik.parlament.gov.rs> Републичке изборне комисије јер га је она ставила и сакрила у списак за народне посланике (Додатак 2).

5. Све захтеве Управног суда, датим нам у његовом Решењу 1 Уж 28/22 од 16.03.2022. године, смо испунили у нашој потпуно уређеној жалби од 17.03.2022. г. поднетој у 19:40., пре истека датог нам рока од 12 часова.
6. Упркос томе, Управни суд је у свом Решењу 1 Уж 28/22 од 18.03.2022. г. потпуно занемарио чињенице изнете напред у тачкама 4. и 5. упркос чињеници да Републичка изборна комисија:
 - није отворила пре избора одељак/страницу за приговоре и решења по њима која се односе на изборе за председника Републике,
 - да их је поставила у одељак за изборе народних посланика (Додатак 2),
 - да је тиме онемогућила потписницима приговора да у одељку ПРИГОВОРИ на ипростору <https://www.rik.parlament.gov.rs> Републичке изборне комисије нађу у року од 72 сата свој Приговор и решење Републичке изборне комисије да се Приговор одбија.
7. Управни суд још није донео решење по жалби од 17.03.2022. г. потпуно уређеној према Решењу 1 Уж 28/22 од 16.03.2022. године.

ЗАКЉУЧАК

- I. Решења Републичке изборне комисије 02 Број: 013-654/22 од 09.03.2022.г. и 02 Број 013-654/22 од 11. марта 2022. године:
 - су заснована на формално правним разматрањима на неправедан начин,
 - нису оповргла тврђење Приговора, на то прво решење, да Александар ВУЧИЋ нема пословну способност да буде кандидат за председника Републике у складу с Уставом. Републичка изборна комисија је ставила наш Приговор и своје Решење о њему у делу „НАРОДНИ ПОСЛАНИЦИ“ стварајући утисак да није било приговора на прихватање Александра ВУЧИЋА за кандидата за председника Републике и онемогућила је нас да у року испунимо захтеве Управног суда и јавност да сазна пре избора да постоји приговор.
- II. Решења Управног суда 13 Уж 26/22 од 14.03.2022. г ., 10 Уж 27/22 од 16.03.2022. г. и 1 Уж 28/22 од 18.03.2022. г. :
 - се нису заснивала на чињеницама да смо на време били поднели, према захтевима Управног суда у његовим решењима, прво епоштом а потом и писмено број Решења Републичке изборне комисије и достављали наше својеручно потписане изјаве да смо све потписивали само у своја лична имена и да смо то потврђивали својим својеручним потписима,
 - да смо, пре истека 72 сата још 12.03. поднели своју основну жалбу, и у року који нам је Управни суд коначно одредио, поднели потпуно уређену жалбу,
 - да је судско веће Управног суда ту потпуно уређену нашу жалбу потпуно занемарило,
 - да је донело неправедно коначно решење кршећи судијску заклетву,
 - да је судијско веће настојало да формалним прилазом одбије наше жалбе,
 - да није оповргло тврђење из нашег Приговора и наших жалби да Александар ВУЧИЋ нема пословну способност да буде председник Републике у складу с Уставом.
- III. Александар ВУЧИЋ нема пословну способност да буде ни кандидат за председника Републике у складу с Уставом ни да буде председник Републике у складу с Уставом.

- IV. Александар ВУЧИЋ не може да буде председник Републике јер не може да изражава државно јединство што захтева члан 111 Устава.
- V. Александар ВУЧИЋ не може да положи веродостојну, искрену, истиниту, верну председничку заклетву према 4. ставу члана 114 Устава и зато не може да ступи на дужност председника Републике, те ни да буде председник Републике Србије.
- VI. Александар ВУЧИЋ не може да ступи на дужност, да преузме вршење дужности и положај председника Републике Србије у складу с Уставом.
- VII. Александар ВУЧИЋ од почетка свог председничког мандата непрекидно делује противуставно, не извршава уставне дужности, преузима функције за које није надлежан; све време делује и иступа нелегитимно у својству председника Републике узурпирајући положај, функције и дужности председника Републике.
- VIII. Избори за председника Републике треба или да се понове по новом Закону о избору председника Републике потпуно усклађеним с Уставом и то тек пошто се конституише Народна скупштина изабрана по новом Закону о избору народних посланика потпуно усклађеним с Уставом, или, да грађани директним вршењем своје суверености на слободним народним скуповима изаберу председника Републике у складу с члановима 1, 2, 111 и 112 Устава (о томе детаљније на: <https://www.srbijanarodnadrzava.com>).
- IX. Гласање одржано 16. и 23. јануара 2022. године није било референдумско (био је лажни референдум). Сprovedено је по противуставном новом Закону о референдуму и народној иницијативи. Зато он треба да се стави ван снаге и да нова Народна скупштина (тачка VIII) донесе нови Закон о референдуму и народној иницијативи потпуно усклађен с Уставом.
- X. Одлука Народне скупштине о измени дела Устава који се односи на судство је ништавна и неважећа јер није у складу с Уставом (чланови 1, 2 и 194 Устава).

ПОТПИСНИЦИ:

Ми се и овде добровољно потписујемо, сваки у своје име, лично са својеручним потписима и траженим личним подацима:

1. Љубомир Т. Грујић, Цона Кенедија 31/15, Београд, ustav.srbije@gmail.com, 066 067 408.
2. Ксенија Бундало, Струмичка 76/12, Београд, ksenijab555@gmail.com, 060 050 0765
3. Крунислава Марјановић, Мајска 17, Београд, krunamarjanovic@gmail.com, 061 307 4582.
4. Милан Тотој, Олга Алкала, 3122, Београд, услужна еадреса: dusanmstojanovic@yandex.ru, услужни

телефон: 064 325 0699.

5. Јелена Јошовић, Билце 22, 11126 Београд, jejkg34@yahoo.it, 063 662 453.
6. Силвана Арсенијевић, Мирослава Антића 2/7, Крагујевац, silvanaarsenijevic@gmail.com, 061 676 7368.
7. Професор др Нада Костић, Кнеза Милоша 16, Београд, profnadakostic@gmail.com, 064/298 5844.
8. Миливоје Шакота, Липа 12, Београд, milivoje.sakota@gmail.com, 060 157 5600.
9. Гордана Кангрга – Микулић, Моша Пијаде 17а, 11224 Врчин, gordana@komtechnologies.eu, 063 758 3649.
10. Душан Стојановић, Корзо 9, Суботица, DusanMStojanovic@yandex.ru, 064 325 0699.

ДОДАЦИ:

ДОДАТАК 1

Списак 7 (седам) бирача који су Захтев Народној скупштини потписали на обрасцу Захтева у 2 примерка, од којих се један овде на крају овог документа доставља само Народној скупштини и списак 3 (три) бирача који су га потписали преко епоште се такође овде доставља само Народној скупштини на крају овог документа. 268 (двеста шездесет осам) бирача су потписали на интернету: www.peticije.online/361984. Неки потписници су ту изнели јавно своје личне податке, неки нису имајући у виду да је гласање тајно.

ДОДАТАК 2

Следи доказ да је на претпоследњем месту у списку „НАРОДНИ ПОСЛАНИЦИ“ Републичка изборна комисија објавила наш Приговор на њено Решење да прихвата Александра ВУЧИЋА за кандидата за председника Републике и на последњем месту списка „НАРОДНИ ПОСЛАНИЦИ“ објавила њено Решење о Приговору. То је објавила у одељку: „ПРИГОВОРИ / ИЗБОРИ ЗА НАРОДНЕ ПОСЛАНИКЕ“, а не у делу: „ИЗБОРИ ЗА ПРЕДСЕДНИКА РЕПУБЛИКЕ“ јер тај део није ни отворила пре избора! Народ није смео да зна за Приговор пре гласања и у току гласања! Тако је потписницима Приговора покушала да онемогући да у року испуне временски захтев Управног суда! Покушала да онемогући јер није успела пошто су потписници са својеручним потписом првог потписника и његовом гаранцијом за потписе осталих девет потписника предали жалбу управном суду још у суботу 12.03.2022. г. пре подне, знатно пре истека рока од 72 сата у понедељак 14.03.2022. г. у 18:18 !!! Осталих девет потписника су од 14.03.2022. г. до 17.03.2022. г. у свакој жалби Управном суду својим својеручним потписима потврђивали веродостојност гаранције коју је дао први потписник још 12.03.2022. г.

<https://www.rik.parlament.gov.rs/tekst/42216/php> :

ИЗБОРИ ЗА НАРОДНЕ ПОСЛАНИКЕ

02 013-476/22 Приговор Зорана Ћирића, примљен 21.2.2022. у 12:10

- 02 013-476/22 Решење по приговору Зорана Ћирића, објављено 22.2.2022. у 22:00

- 02 013-476/22 Пресуда о одбијању жалбе Зорана Ћирића од 5.3.2022, објављена 6.3.2022 у 20:40

02 013-479/22 Приговор Зорана Ћирића, примљен 21.2.2022. у 12:10

- 02 013-479/22 Решење по приговору Зорана Ћирића, објављено 22.2.2022. у 22:00

- 02 013-479/22 Пресуда о одбијању жалбе Зорана Ћирића од 5.3.2022, објављена 6.3.2022 у 20:45

02 013-549/22 Приговор Војислава Михаиловића, примљен 28.2. 2022. у 9:20

- 02 013-549/22 Решење по приговору Војислава Михаиловића, објављено 2.3.2022 у 10:31

- 02 013-549/22 Пресуда о одбијању жалбе Војислава Михаиловића од 5.3.2022, објављена 6.3.2022 у 20:35

02 013-549/22 Приговор КОАЛИЦИЈА ЗА КРАЉЕВИНУ СРБИЈУ – ДСС, примљен 28.2. 2022. у 9:20

- 02 013-549/22 Решење по приговору КОАЛИЦИЈЕ ЗА КРАЉЕВИНУ СРБИЈУ – ДСС, објављено 2.3.2022 у 10:49

02 013-584/22 Приговор Душка Пејковића, примљен 28.2.2022. 9:20

- 02 013-584/22 Решење по приговору Душка Пејковића, објављено 2.3.2022 у 10:53

02 013-510/22 Приговор Групе грађана МОРАМО – АКЦИЈА – Еколошки устанак – Ћута – Не давимо Београд, примљен 1.3.2022. у 13:00

- 02 013-510/22 Решење по приговору Групе грађана МОРАМО – АКЦИЈА – Еколошки устанак – Ћута – Не давимо Београд, објављено 2.3.2022 у 10:55

- 02 013-510/22 Решење којим се одбацује жалба Групе грађана МОРАМО – АКЦИЈА – Еколошки устанак – Ћута – Не давимо Београд од 10.3.2022, објављено 11.3.2022. у 18:21

02 013-654/22 Приговор Љубомира Грујића, Душана Стојановића, Ксеније Бундало, Крунислава Марјановића, Милана Тонтаја, Јелене Јошовић, Силване Арсенијевић, Наде Костић, Миливоја Шакоте и Гордане Кангра Микулић, примљен 9.3.2022. у 15:18

-02 013-654/22 Решење по приговору Љубомира Грујића, Душана Стојановића, Ксеније Бундало, Крунислава Марјановића, Милана Тонтаја, Јелене Јошовић, Силване Арсенијевић, Наде Костић, Миливоја Шакоте и Гордане Кангра Микулић, објављено 11.3.2022. у 18:18

ИЗБОРИ ЗА ОДБОРНИКЕ СКУПШТИНЕ ОПШТНЕ АРАНЂЕЛОВАЦ

013-8-13/22 Приговор Јелене Матијашевић, примљен 21.2.2022. у 20:10 Општина Аранђеловац

- 013-8-13/22 Решење по приговору бирача Јелене Матијашевић, објављено 25.2.2022. у 16:10 Општина Аранђеловац

[Мапа сајта](#)

Веб презентација је лиценцирана под условима лиценце [Creative Commons](#) Ауторство-Некомерцијално-Без прерада 3.0 Србија; Веб пројекат rik.parlament.gov.rs